24
Jevidso
preh

8800

FRANZ HOLDERMANN
Papierhandlung
Villach

Davidov greh.

Svetopisemske zgodbe v osmih
~~[illegible]~~ razdobjih.

Spisal: F. Špicar

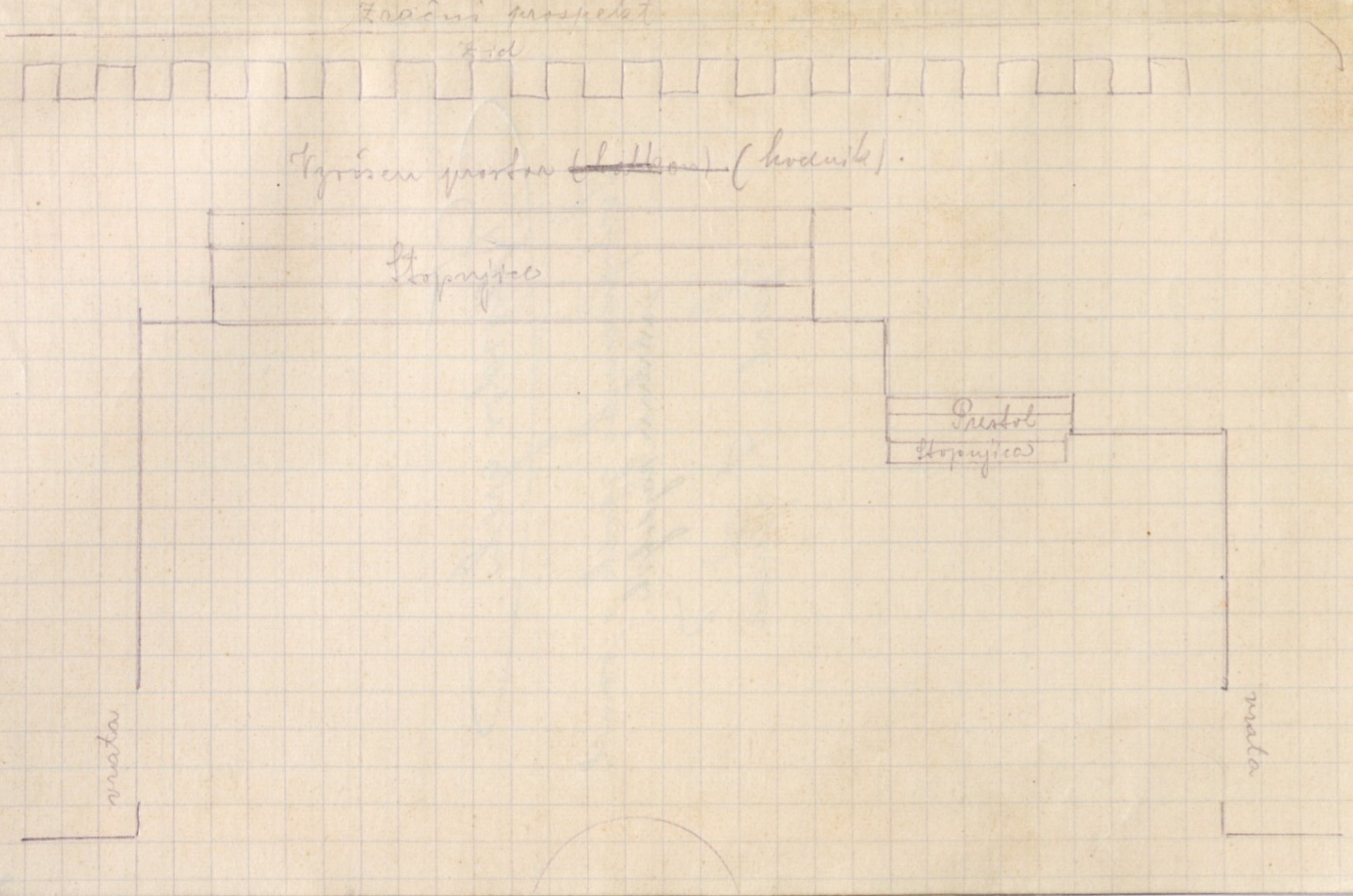
Zid
(hodnik)
Stopnjice
Prestol
Stopnjice
vrata
vrata

Osebe:

David, izraelski kralj.

Mihala
Abigaila
Ahinoama
Maaka
Hagita
Abitala
Egla } njegove žene.

Mefiboset, iz rodu Savlovega
Miha, njegov sinček
Ziba, Mefibosetov oskrbnik
Batseba,
Urija Hetejec, njen mož
Josafat, prvi dvorjan
Banaje, poveljnik telesnih straž
Seraja, pisar
Zadok
Abimelek } duhovna
} na Davidovem dvoru.
Natan, prerok
Absalom, Davidov sin od Maake
Tamara, Davidova hči " "
Amnon, Davidov sin od Ahinoame
Salomon, " " " Batsebe
Jonadab, " nečak, Amnonov prijatelj
Ahitofel, prej Davidov, sedaj Absalomov svetovalec
Joabov sel izpred Rabe
Več Davidovih pravih in postranskih žena ~~[illegible]~~, Davidovi in Absalomovi dvorjani, sluge, vojaki, trobentači.

Dejanje se vrši v osmih pojedinih v hiši Davidovi v Jeruzalemu.

Kuni Saula.

* ~~Samuel II, pygl. 9.~~

I.

1. prizor.

Mefiboset, Ziba.

Mefiboset (sedi na stopnjicah.)

Ziba (stopi skozi vrata na levi). Pozdrav Gospodar, gospodar moj. (Se prikloni.)

Mefiboset: Slehrnega Gospod! Kaj iščeš tu?

Ziba: Tebe, gospodar! A vedi milostljivi, dovoli hlapcu svojemu, da vpraša, kaj dela gospodar moj tukaj na stopnjicah. Izgledaš tako, da žaluješ. Ti duh gospodarja ~~[illegible]~~ tudi otis, ~~knjez~~ potomcev ~~[illegible]~~ Savla, ~~[illegible]~~ ?

Mefiboset: Na imenu ~~[illegible]~~! Jehova ga je kaznoval. Pri kugen šla je preko Jonatana, mojega očeta, na me. Udaril me je Gospod, da sem hrom. Prav bi bil, da je tudi mi usmilil David, kralj in gospodar moj.

Ziba: Nekoliko tudi je mojih zaslug.

Mefiboset: Priznam. A bila je tvoja dolžnost, da mu praviš resnico, ker te je vprašal: Je li še kdo iz hiše Savlove, da mu izkažem milost zavoljo Jonatana?

Ziba: Milost? Milost! Je li to milost?

Mefiboset: Ali bi bil mogel reči: Nikogar ni.

Ziba (pomenljivo) Ne gospod, tega ne bi mogel. ~~[illegible]~~. Hotel bi le

* ~~[illegible]~~ hodníku.

~~reči~~ pripomniti, da to ni milost. Dolžnost je kraljeva, da ti je vrnil, kar je bilo nekdaj tvojega očeta. – Še bolj me pa boli, da mora moj gospodar tu na Davidovem domu služiti kot hlapec – – –

Mefiboset: Molči mi, idi! Nisi prišel z dobrim namenom.

Ziba: Če ti ne morem svetovati, potem . . .

Mefiboset: Idi in opravljaj svoje delo! Jehova naj ti odpusti pregrešne misli!

Ziba (se prikloni): Gospod s teboj! (Odide.)

(Na nebu večerna zarja.)

2. prizor

Mefiboset in Josafat

Josafat (pride po stopnjicah ~~[illegible]~~; zdi se zamišljen, da skoro pade čez Mefiboseta): Oho, a ti si tu, Mefiboset! Veš, zgodaj sem čakal tukaj zunaj na ~~[illegible]~~. A jaz ne vem, kaj to pomeni, da danes noče biti noč.

Mefiboset: Zakaj?

Josafat: Že ves popoldan čakam, kdaj se bo zmračilo, a solnce noče z neba, kakor da je stal spet Jozua in mu ukazal: Stoj!

Mefiboset: Glej, večerna zarja že bliska na nebu in kmalu bode mrak – – –.

Josafat: Kaj meni mrak! Jaz hočem noč; in bolj je tema, na, bolj mi je po volji.

Mefibošet: Čuden si! Vsak ljubi luč in solnce, tebi pa je temna noč? (Maje z glavo.)

Jonadab: Temna, da! To se pravi, ne popolna tema. Zvezdna noč, zvezdna noč, sem hotel reči.

Mefibošet: Zvezdna noč! Lepa je.

Jonadab: Pa je meni mnogo lepša, kot je drugim.

Mefibošet: Zakaj pa je to?

Jonadab: Jaz namreč v zvezdah berem marsikaj, kar drugim je vekomaj ostane skrito. Tako na primer ti lahko povem, da naša vojska, ki oblega Rabo, ne bo imela mnogo sreče. Še huda zna ji priti in lahko se zgodi, da Amonjanci planejo s vso silo na Izraelove junake; in kaj potem?

Mefibošet: Jehova ti ne kaznuj tvojo glavo! Amonjanci so brezbožniki nejverni. On je z Joabom in našimi junaki.

Jonadab: To je vse res, a zvezde govorijo tako. Sicer pa, kaj razumeš ti o teh rečeh! Jaz, ki v zvezdah čitam in debele sklade letopisov knjig, — imam visoko mesto na tem dvoru. Ti pa si revež! Nezakonec, ker si pohabljen; saj sploh več nisi tu na dvoru. Še vsak je kaj, a ti? Kaj si?

Mefibošet: Zaupnik kraljev.

Jonadab: Kaj, ti, da bi bil zaupnik kraljev? — To sem pravzaprav jaz. Kralj ti je dal velikih zemljišč in ovac, služabnikov ti je podelil in gospodarstvo in tukaj ješ pri mizi kraljevski, kot gost pač — ne kot ljubi

vnuk Savlov in sin Jonatanov.

Mefiboset (vstane in gre molče po stopnjicah navzgor.)

Josafat (pogleda na nebo.): Kedaj bo pa res končalo vse. (Gre rajno po stopnjicah mimo Mefiboseta in izgine.)

Mefiboset (se ni zmenil zanj, gre sedaj na zgornjo stopnjico in gleda za njim, potem se zatopi v misli in sede.

(Premor.)

3. prizor
Mefiboset, David, straže, žene.

(Na zgornji stopnjici se pojavite dva stražnika in bobentač, ki zatrobi in se potem umakne, da je stopnjišče prosto. Zgoraj se pojavi David z dvema deklicama, ki nosita harfo in stolček. V istem hipu pridejo od leve žene in se zgrinjajo okrog stopnjišča. Tu so globoko priklonjeni.)

David: Jehova z vami! Idite! 12/v.25

Vsi (vstanejo in odidejo pri vratih na levi, Mefiboset med zadnjimi.)

David: Ti, Mefiboset, ostani!

Mefiboset (se obrne, pokloni se in obstoji blizu vrat.)

4. prizor.
Mefiboset, David.

David (je ostal zgoraj na hodniku): Pojdi sem!

ni prestavgjal

Mefiboset (gre gori in stopi k Davidu)

David: Vidiš li doli, onstran zidovja kopališče?

Mefiboset: Da, tvoj hlapec vidi!

David: Poznaš žensko, ki ravnokar stopa iz vode?

Mefiboset: Da, gospod moj.

David: Kdo je?

Mefiboset: Batseba je, hči Eliamova, žena Urije Hetejca.

David: Urije Hetejca? Kdo je on?

Mefiboset: Med prvimi junaki tvoje vojske je, gospod. Pod poveljstvom Joabovim je pred Rabo. Skromen mož, ki nikdar svojega imena ~~ne~~ ~~[illegible]~~ pred junaštvo svoje.

David (zamišljen): Tako – tako! – – Idi in pozovi mi Benaja.

Mefiboset (se prikloni): Gospod s teboj! (Odide)

5. prizor

David, potem Benaja.

David (gleda čez ograjo): Odšla je! (Pride po stopnjicah, težko, globoko zasope; skrita strast divja v njem.) Zakaj spet plameniš tako goreče v moji duši, ti zapeljiva strast, ki mučiš mi srce. V jesenski dobi mojega življenja me ne spustiš več, ti ljubezni mreža. Pa saj te vdihnil je Gospod, on vžgal je plamen, ki naj nas ogreje, on

ustvaril ogenj, ki naj nas pomori. (Drži se stopnic, [illegible] ni obrnjen pri ograji.) Ni je več!

Benaja: Gospod s teboj! (Se prikloni)

David: Veš, kje je hiša Urije Hetejca?

Benaja: Vem, gospod!

David: Vzemi par mož Keretejcev in pojdi v hišo Urije Hetejca! Tam najdeš njegovo ženo Batsebo, hčer Eliamovo. Reci ji: Moj gospod želi, da prideš k njemu, takoj nocojšnji večer. Če bi se upirala, reci, da imaš [illegible] redno.

Benaja: Da, gospod!

David: Ali žalega ne stori ji! Ko jo privedeš, me pokliči. Idi!

Benaja: Gospod s teboj! (Odide.)

David (gleda zopet čez ograjo): O, skrivnostna se mi je zazdela, kakor terebinta na vrhovih Gilboa. (Pride po stopnjicah.) In skrivnost je ono, ki nas vabi in nas navdušuje.

6. prizor

David, Mefiboset.

Mefiboset: Gospod, izvršil sem ukaz.

David: Sedaj počakaj tu, da se vrne Benaja. Ko pride, mi sporoči. (Odide na desno.)

(Na obzorju se prikaže prva zvezda.)

7. prizor

Mefiboset

Mefiboset (gre proti ozadju, pogleda proti nebu, pade na zemljo in moli): Vsak dan bodi mi zahvaljen Bog, gospod Jehova, da si mi dal najti milost v očeh kraljevih, ki me je povišal k sebi. Tvoj blagoslov naj prebiva na hiši mojega gospoda, kralja Davida, maziljenca Tvojega. (Tiho obleži na tleh. Izza odra se je kmalu po Davidovem odhodu oglasila harfa, ki je igrala med Mefibosetovo molitvijo in utihne šele tik pred Davidovim prihodom v naslednjem prizoru. Daljši premor, med katerim vlada na odru tišina, le harfa se čuje.)

8. prizor

Mefiboset, Benaja

Benaja (pride od leve.)

Mefiboset (je vstal in pride doli): Ti si Benaja? Čakaj, da pokličem gospoda, kakor je naročil.

Benaja: Naročil je meni, naj ga pokličem.

Mefiboset: Ne, meni je naročil.

Benaja: Kaj ti je naročil?

Mefiboset: Naj ga pokličem, kadar prideš.

Benaja: Nič drugega?

Mefiboset: Nič drugega.

V

(Hasfa je utihnula.)

Mefiboset: Gospode pihaja.

{—

Benaja: To ni mnogo.

Mefiboset: Pa so kraljevske besede. (Gre k vratom na desno ~~[illegible]~~ in se takoj vrne.)

Benaja: Sedaj pa idi. (~~[illegible]~~)

Mefiboset: Ako ukaže gospod. (Odstopi od vrat.)

9. prizor
Benaja, David.

David (pride od desne).

Mefiboset in Benaja (se priklonita.)

David (Benaji): Ali si izvršil?

Benaja: Da, gospod.

David: Kje je?

Benaja: Zunaj.

David: Privedi jo. (Sede na prestol.)

Benaja (se prikloni in odide na levo.)

David: Idi, Mefiboset, in počakaj pred vratmi. Pazi, da nikdo ne stopi semkaj tačas, ko sva ona tu.

Mefiboset: Hočem paziti, gospod moj. (Odide na levo.)

10. prizor

David, Batseba, Benaja

Batseba (stopi skozi levo vrata.)

Benaja (ji sledi.)

David: Idi, Benaja!

Benaja: Blagoslovi te Jehova, gospod. (odide.)

11. prizor

David, Batseba.

15/8.

David: Stopi bližje, žena.

Batseba (pride bližje): Zaukaži, gospod. Tvoja dekla sluša. (Poklekne predenj.)

David: Vstani žena! Ne boj se, kajti kralj, tvoj gospodar, te je pozval.

Batseba: Čast mi je tvoj poziv, gospod. Ukaži; tvoja dekla sluša.

David: Vstani in pridi bližje.

Batseba (vstane in stopi korak naprej.)

David: Časti te moj poziv. Glej, to je prav, ker volja Jehovova v jarlja v željah kraljevih, ki je maziljenec Gospodov. In želja kraljeva je, da si mi, kakor žena...

Batseba (pojmuje): Kakor žena...?

David: Da te spozna...

Batseba: ...da me spozna...?

David (vstane in gre proti njej): Da te ljubi...

Batseba ...da me ljubi...?

David: Da te ljubi, kakor ni še ljubil nikdar preje.

Batseba: Gospod, kaj misliš?

David: Da si lepa, kakor zmaga dan in skrivnostna kakor noč poslednja. Gledal sem te tam s hodnika, ko si stopila iz kopeli in slast se je zbudila v mojem srcu. Glej, dobi dve betjina mojega življenja, ki sta mnogo junaštva, zmage so me pripeljale od pastirja malega do kralja. A vendar to vse, vse neutešno, ne miruje. Zato Batseba, glej, kralj se klanja pred lepoto tvojo, polaga le njegovi ti vsa čustva svoja, vse bogastvo svoje.

Batseba: Gospod, jaz se bojim...

David: Bati se, predraga, ker ta čisti kralj? Ni to je neumno. - Vedi, kralj ima moči zadosti na vse kraje. Mnogo jih je, ki se zaklanjajo tvojo za naklonjenost njegovo, (pomembno) med tem, ko dragim je ljubezen blizu.

Batseba: Razumem te, gospod, in cenim tudi čast, ki me zadene, a pomisli, da sem žena. Mož moj, Urija, se vojskuje proti Amonitom, junaško se bori pred Rabo za slavo tvojo in za Izrael. V tem času pa bi jaz...

*) Viz perem IV.

David (ji prekine): – – – izpolnjevale želje kraljeve, tako govori in ne premišljuj!

Batseba: Ne premišljujem, moj gospod, in zrušena je tvoja želja pred očmi neizrečene dekle tvoje. Majhna sem, gospodar si in lahko prestopiš sinajski zakon, kakor tebi prav. A v duši mi kriči notranji glas, ki preko zakonov zahteva svoje pravo in pravi njemu, ki je moj mož – krivica!

David: Če je kralj dal pravo sebi, je dal pravo vsem. Žena, ali ne čutiš se bližine kraljeve? Samo mignjaj in se zgodi, kar hočem. Glej, tam (kaže na desno) je moja spalnica. – Samo mignjaj in ti si tam, kjer hočem te imeti.

Batseba: Vem, gospod.

David: Toda ne, neizprosnost kraljeva ne sme pognati sile. Saj v sili in slasti ni uživanja in ni razkošja. Vse to edino le ljubezen daje. Zato, Batseba, prosim te ljubezni njene. Zahtevaj za njo, kar ti poželi srce. Kraljestvo svoje in ves Izrael polagam v dar ~~[illegible]~~ za tvoj objem. Glej lepa, lepa si, ti zvezda moja:

*) Oči so ti, kakor oči golobje, lasje kot čreda črnih jagnjet na pobočjih Gileada. Zobje so tvoji kakor čreda belih jagnjet, ki prihajajo s kopeli. Tvoje ustnice so, kot škrlatni trak, tvoja lica, kakor krajčice – granatnih jabolk. Tvoji prsi sta, kot mladi dve gazeli, ki se pasete pod ~~[illegible]~~ dišečimi cvetovi. (Poklekne pred njo.) O, golobičica lepa moja, glej srce je, pojdi, pojdi k meni, daj, da uživam vso ljubezen tvojo, da počivam na rožicah mire in na ledjih

svetega kadila. (Premor.) Hočeš?

Batseba (kakor, da se je nečesa domislila): Hočem!

David (ves v strasti): Hočeš! (Vstane.) Pojdi, pojdi!

Batseba: Da, gospod. Prej še dovoli mi besedo. Mlada žena sem in le Urija, moj mož edini, ki me je spoznal. Do danes neblagoslovljena, te vprašam, kaj potem, če pride blagoslov z današnjim dnem ---.

David: Potem bo to kraljevski plod ---

Batseba (ga ostro gleda): S paričami ---?

David: Kot drugih. (Pokaže na vrata na desni.)

Batseba (gre proti vratom, hipoma obstoji): Urija! (Pogleda Davida.)

David (komaj slišno): Pojdi!

Batseba (odide tiho skozi vrata.)

David (sam) Urija! (Stoji hip zamišljen, s silo odžene od sebe tesne misli) Ah! (Odide hitro za Batsebo.)

12 prizor
Josafat

Josafat (pride zgoraj in gre po stopnjicah doli): Po zvezdah sodeč, tekmujara na palače.
(Na nebu se utrne zvezda.)

Zastor.

II.

1. prizor.

Jozafat, Mihala, Abigajla, Ahinoama, Maka, Hagita, Abitala, Egla in druge žene.

Jozafat (sedi na malem stolčku gori na hodniku s hrbtom proti občinstvu in gleda v daljavo. Le tu in tam pogleda na žene, kakor da pozorno zasleduje njihov pogovor.)

Mihala: Koliko skrbi imate ve, tovarišice moje. In še sovraštvo vas bo drugo proti drugi napolnilo, med tem, ko sem jaz mirna in brezbrižna v teh stvareh.

Egla: Tebi je lahko, ko nimaš zaroda in baš zaradi tega ne skrbiš. Pred nami, materami pa stoji vprašanje: Kdo naj bo naslednik Davidov, kdo pa oni, ki zasede prestol izraelski?

Mihala: Sedaj skrbeti za naslednika, je, mislim, še prezgodaj. David, kralj in gospodar naš, šteje komaj petdeset, je mož še poln strasti in poželenja. In kakor vidimo, ga vedno bolj in bolj zanimajo mlada ~~dekleta~~ srca, zato pa me ne bi bilo čudno, če nam privede še kaj mladega prirastka.

Abigajla: Pravica je njegova, da ~~vzame~~ privede na svoj dvor še žensk, kolikor hoče. On je kralj. Bili so časi, ko sva v Hebronu bili edini midve (kaže na Mihalo) ženi njegovi. In, kakor je množil naš gospodar bogastvo svoje, svojo slavo in oblast, tako množil je tudi svoje ženstvo...

‡ Lajsovemu

‡ in mu rodila le par dni za tabo sina Kileaba.

‡ njegov

Ahinoama: Pozabljaš, tovarišica draga, da je takoj za tabo vzel še mene. In, ko mu Savel je odvzel Mihalo in dal jo Faltiemu, bi mu ~~Saj~~ iz Galima, bili pa midve (poleg še Abigaile) edini ženi. Jaz pa, vprašujte tovarišice druge, sem mu rodila sina prvorojenca Amnona. Zato pa mislim, da je čisto jasno, da bo moj sin naslednik kralja.

Abigaila: Zakaj li tako?

Ahinoama: Kot prvorojenec pač!

Abigaila: A jaz sem bila prej njegova žena, kakor ti.

Maaha: Ni mogoče, da bi vajina sinova kedaj zasedla prestol izraelski, ker vendar sta obe iz ljudstva. A jaz sem hči Talmaja, kralja Gesurskega in naslednik Davidov bo tretji sin, moj Absalom. Hčerko svojo Tamaro pa poročim na kak sosedni dvor in utrdim s tem prijateljske vezi s sosedi v prid hiši Davidovi in v prid Izraelu.

Hagita: Tudi jaz sem bila žena Davidova že v Hebronu in mu rodila sina Adonijo, a ne razmišljam mnogo o nasledstvu, ker je gotovo, da bo o tem odločal le edini kralj.

Abitala: Kralj ima včasih jako slabe ure, včasih pa je zopet poln dobrote. Odvisno bode tudi to vprašanje od slučaja, ki ga je treba skrbno uvaževati. Tudi jaz imam kraljevega

ǂ sjómslega

potomca, sina Sefatijo. Jehova ve, če ne bo kralj!"

Egla: Ti imaš prav, družica Abitala. Moj sin, prelepi Jtream, o, ta bi bil moder in dobroten kralj!

Mihala: Težko je prenesti, če gospod udari ženo z jalovim brezplodjem, da je podobna kamenitim njivi, v katere seme usahne, mesto da bi vzklilo. A vendar trudi to prokletstvo ni brez haska. Svobodo daje mi skriti zatirev! Radi mene podi ~~z~~ kralj podoči kadar si hoče. Rodbina slavna Savlova je poginila, tebe Mihale hčerke Savlove je kralj proklel, da bo brezplodna. Kaj bi še reč! Jaz nimam sina, da bi Izraelu kraljeval in nimam hčerke, da bi jo možila na prestolnih dvorih, jaz nimam lerje, ki bi me zapustil. Kaj ti še reč!" A pravice zakonaf me režijo na to prelestno mesto. Oh, prstaje misel mi, žene: — Lažnje sinov pa ne družice kraljeva.

Vse druge (se zganejo, čudijo se vzkliki): „Kaj pravi?", „Gorje nam!", „Molči!"

Josafat (je prišel bližje): Po zvezdah sodeč na to nebeslem izbral naših sinov izraelski kralj!

Vse žene pajem Mihalo (proti njemu): Kaj ti reč? Jalova medroost! Zgini! Proč! (Ga rinejo okrog tega mater in zginejo za njim. Le Mihala ostane.)

2 prizor

Mihala, pozneje Mefiboset

Mihala (ko, tiri druge odšle, po stopnjicah gori in sede

Mihela: ≠

na stol, kjer je preje sedel Josafat.)

Mefiboset (prišle čez nekaj časa skozi vrata na levi): Kaj je neki bilo, da so razjarjeni babun, oča? (Zagleda Mihalo na krotniku, leže gori.): Kaj se je zgodilo, da slave se Josafatovo ini ga psujejo z najizbranejšimi priimki?

Mihala: Radi potomstva.

Mefiboset: Radi potomstva?

Mihala: Da.

Mefiboset: Kraljevega! Davidovega? Kot ene njegove, ki imajo sinove se kregajo, kateri izmed njih zasede prestol izraelski, ko umrje kralj!

Mefiboset: Ta briga prišla je prezgodaj, hvala Jehovi! Naj mu da Gospod še mnogo let.

Mihala: Nič pravice v tebi ni, Mefiboset, nič pravice! Se li ne pretaka v meni, kakor v tebi kri kraljevska? Ti pozabljaš, da je bil mrtvi moj Savel, prvi izraelski kralj, moj oče in da si ti njegov vnuk. Če bi jaz imela sina, bi se ne vse se kregale ki sodile zaman, ker nikoli drugi kakor le moj sin bi bil bodoči izraelski kralj. In na prestolu bi bil spet potomec Savla mojega očeta. A to prokletstvo te sramote: Prazna žena kraljeva ni brez otrok!

Mefiboset: Mihala, ne pregreši se zoper Jehovo. Volja je njegova to, ni kraljevne bodi ime

vzgoro.

Mihale: Vem, da je zapisano tako in tudi vem, da še napoj tako ostane in pred bo recoval vse to, ker mu tokaji niso vajeni.

Mefiboset: O Gospod, odpusti ti besede!

3 prizor
Prejšnja, Ziba in Miha

Ziba (pride z) Miho (skoji leva vrata): Pozdrav Gospodov naj tej hiši.

Mefiboset: Gospod s teboj, služabnik moj! Kaj hočeš?

Ziba: Glej Miha mladenič se toži po očetu.

Mefiboset: Ali res? (Pogladi Miho po glavi.) Gospod te blagoslovi, sinko. Ali se ti res toži.

Miha: Ne.

Ziba: Doma pa si dejal, da se ti toži po očetu

Miha: Nič se mi ne toži.

Ziba: In po kraljevem gradu in po konjih in sedlobodih Davidovih. Ali rad bi hotel biti tukaj.

Miha: Rajši pasem našo čredo na pustarc in se zrigam na piščalko, da me ptičice po pašnikih poslušajo in se uče od mene.

Mihela (pristopi k njemu): Pa vendar bilo bi lepo tu na kraljevem dvoru.

Miha: Ne! Ne bi bilo.

Mihela: Lepa oblačila bi imel in kralju stregel bi vse dvore --.

Miha: Pa moje pisano čredo. O, mali jagenčki so tako lepi in radi me imajo.

Mihela: Tudi kralj bi te imel rad.

Miha: Pa ne tako! Ne, ne, jaz grem! (Hoče iti)

Žiba (ga zadrži): Ali nočeš biti tukaj pri očetu. Glej, tu je oče tvoj.

Miha: Da, saj vem.

Mihela: Le ostani! Postaneš lahko še velik gospod tukaj na dvoru. Kdo ve, mogoče kralj!

Miha: Ne, ne! Ne maram!

Mihela: Glej, tudi David, naš gospod in kralj, je bil nekdaj pastir. Zakaj bi ti ne mogel biti kralj (strastno) Ti otrok Savlove krvi! (Ga dvigne in pritisne k sebi.)

Miha (se brani) Ne, ne, pusti me! Pusti! (Se ji iztrga in pride skozi vrata na levi.)

4. prizor

Prejšnji brez Mihe.

Mihala: (Zaničljivo Mefibosetu): Tak je tvoj sin Jonatan ti, mehkužnost. Sramota, da smo jesta ... ! Pozdravi Ziba! Pusti ga tvojega „gospodarja"! (Odpre leva vrata in kaže Zibi, naj gre.)

Ziba (se pokloni Mefibosetu): Gospod s teboj! (Odide)

Mihala (za njim.)

5. prizor

Mefiboset, potem Benaja.

Mefiboset: Gospod mi razodeni ~~...~~ skrivnost, kaj to pomeni.

Benaja (od leve): Batseba, žena prej Hetejca hoče k kralju. Ti je li znano, ali je mogoče?

Mefiboset: To menda veš, da milostni naš kralj nikomur ne ~~...~~ zabrani vstopa, tem manj pa njim ne ženam. Saj zlajša čas njegovega vsakemu, zato, ~~...~~ mislim, bo kralj ga obrestimo v obisku, ki mu bo gotovo všeč.

Benaja: Pedaj obvesti ga

Mefiboset: Samo ne vem, tako, ni da je ne razsrdi.

Benaja: Razsrdi? Zakaj?

Mefiboset: Odkar je prišla pred par dnevi ona mlada deklica na dvor, ki je menda Kedarskega rodu, se kralj le redno, redno z njo zabava. Ja pač

V (Odide na desno, pa se takoj vrne.) Niga tam. Iskal sem – –
a ni ga!

izraëlska mladina, ki jo Jehova je naklonil kralju, da mu krajša ure in življenje daljša. Pa menda mi ne bo zameril. ¥
~~(Tako ne pusta, nikar se ne oglasi. Bajti pomo tebe.)~~ ~~Ne bo se trkal več! Hemaria mi prav, da sem spletal potolažil!~~

6. prizor
Prejšnji, Josafat.

Josafat (od leve): Kako so me prelisile in za prazen nič.

Mefiboset (Josafatu): Ti je mogoče znano, kje je kralj?

Josafat: Seveda mi je znano. Na vrtu zunaj, tam pri vodopadu v grozdni lopici sedi s svojo najmlajšo, ki je prišla zadnjič od Kedarcev. Saj (stari) se je postaril tudi naš spevod in se obrnil kakor megla par tihor in počasi spet nazaj. Drugače bi jo bila meni tudi predla. A, ko so zagledale goreče matere gospoda z mladi, vrejo na dvorištko, jim je zaplo sapo in smo šli nazaj.

(Čuje se rog.)

Mefiboset: Kralj prihaja!

7 prizor
Prejšnji, na vrtu prihite vse žene pojem drobele in se postavijo slično kakor v I sliki. Dva stražnika stopite skozi vrata na levi in ob straži stane. Vse je sklonjeno. Nato pride David

na vojilbri vodi mladx lepotier, ki jo ima objeto okrog pasu.)

David (pogleda po sobi): Kje je Mihela?

Gruafet: Zunaj sem jo videl pasmokar.

David: Privedite jo, ako treba s silo...

8 prizor
Prejšnji, Mihela.

Mihela (skoraj vrata na levi): Ne bo treba!

David: Kje si bila?

Mihela: Zunaj.

David: Zamudila?

Mihela: Zamudila!

David: In sedaj?

Mihela: Kaj?

David: Ne veš dolžnosti?

Mihela: Kakšne?

David: Pozdrav?!

Mihela: Ne! (odide na levo.)

Vsi (se čudijo)!

David (stoji nekaj časa ves začuden, potem): Idite!

Tri (vstanejo in odhajajo.)

Mefiboset (stopi k Davidu): Dovoli, gospod, pojemu hlapcu še besedo.

David: Govori!

Mefiboset: Batseba ~~kr~~ žena Urijeva prosi sluha pri tebi, gospod.

David: Nimam časa. Govori ti z njo in potem pridi povedat.

Josafat: Dovoli gospodar, da govorim jaz. On lahko kaj pozabi. Jaz pa bi že vsak slučaj zapisal.

David: Pa govori ti. (Odide z deklétom na desno.)

Josafat: Mefiboset, pokliči ono žensko. Naj pride sem. Potem pa ostani zunaj, da naju nihče ne bo motil.

Mefiboset: Po tvojem ukazu! (Odide.)

9. prizor.

Josafat, potem Batseba.

Josafat (sede na prestol in napravi komičen pozo.)

Batseba (pride od leve, pogleda in vidi Josafata.)

Jehova s teboj, gospod!

Josafat: Kaj želiš, žena?

Batseba: Prosila sem, da bi smela h kralju in tu prošnjo ponovim še enkrat tu.

Josafat: Prošnja tvoja je že znana kralju. Njim je zadržan, zato je pooblastil mene, naj se pogovorim s teboj.

Batseba: Zadržan je? Saj ravnokar, sem videla, da je prišel. Pa ve natanko, kdo želi k njemu?

Josafat: Ve natanko: Batseba, žena Urije Hetejca.

Batseba: Potem ve! In je dejal, da noče govoriti z mano?

Josafat: Nima časa. Prispela je pred nekaj dnevi nova vest v naš družinski krog. In, ker je nova, -- -- veš -- --

Batseba: Razumem te! Hotela sem, da bi ostalo tajno. Sedaj pa, ko si ti namestnik kralja pa izvedi in povej svojemu gospodu, da je Batseba, hči Eliamova in (s poudarkom) žena Urije Hetejca od takrat noseča, ko je bila pri njem.

Josafat: Pa je res?

Batseba: ~~Da~~ Vse. — In spomni ga ~~na~~ kraljevske besede.

Josafat: Na katere?

Batseba: Bil se je sam. (Se prikloni) Gospod s teboj! (odide.)

Josafat: Ali je bilo vredno govorjenje! Za tako malenkost pa se poobläšča mene! To bi bil referat komaj je obetibrseta.

10. prizor
Josafat, David

David (od desne): Ali je odšla?

Josafat: Da, gospod!

David: Mislil sem, da jo še najdem tu. Kaj hoče?

Josafat: Malenkost, gospod. Ni vredno govorjenja.

David: In to je?

Josafat: Pravi: Prej sporočam gospodu, da je Batseba, hči Eliamova, žena kralje Hetejca od tedaj noseča, ko je bila tu pri njem.

David (skrije sporočenje.): To je rekla?

Josafat, Da to! To vendar ni nič!

David: Samo to je rekla?

Josafat: Res, še nekaj: In spomni ga na

kraljevske besede.

David: Tako?

Josafat: Da gospod!

David: In kaj misliš, naj sedaj storim?

Josafat: Nič! Ali se izplača!?

David: Izplača se! Bila je dana kraljevska beseda, in treba je nekaj storiti, da se ne bo izvedelo za to besedo. Kaj mi svetuješ?

Josafat: Če ima stvar sitne posledice je pač najbolje, da človek nima z ženskami opravka.

David (zase) Tepec! Pokliči Mefibozeta in Benajo.

Josafat: Mefibozet je itak tu pred vrati. (Odide na levo)

II. prizor
David, Mefibozet.

Mefibozet: Jehova daj ti blagoslov!

David: Stopi tedaj k Batsebi, Urijevi ženi in reci: Moj gospod te pozdravlja in te prosi oproščenja ker ni mogel govoriti sam s teboj. Pridi jutri k [illegible], dotlej pa molči, sicer grob! — Razumeš!

Mefiboset: Razumem, gospod! (Se pokloni in odide.)

12 prizor.
David potem Benaja.

David (sam): Urija pred Rabo, njegova žena pri kralju. Vzpodbuden zgled za vse junake, ki se bore za kralja in za domovino!

Benaja: Gospod s teboj!

David: Pošlji ~~[illegible]~~ mojega sla pred Rabo, s sporočilom ~~ki~~ ~~[illegible]~~ k Joabu ~~[illegible]~~ naj tebi ~~[illegible]~~ oprostiti Urijo Hetejca vojne službe in ga pošlje semkaj domov v Jeruzalem.

Zastor.

19/8.25

III.

1. prizor
David, Mihela

David: Pozval sem te Mihela!

Mihela: Poslušam, gospod moj.

David: V zadnjem času opazujem, da postajaš nekam sparna in ujedljiva, kar se ne spodobi. Tvoje obnašanje bi znalo zelo škodovati mojemu ugledu. Pomisli če bi postale vse take, ali pa še hujše!

Mihela: Ali se moj gospod boji svojih žen in ženske?

David: Ne bojim se vas, ali to, da postaja neutoljiva moja prva žena, mi je nerazumljivo.

Mihela: Prva žena, a v resnici zadnja. Navada moška je pač taka! Vi štejete navadno od nasprotne strani. Kar je zadnje, kar je najmlajše, to vam je bolj rado prvo, prvo pa je vedno zadnje. Jaz, hči Savlova, sem bila prva tvoja žena in sicer žena, ki te je ljubila; prva in mogoče zadnja v tem. Ker le[2] ljubezen mi je[1] velevala, da sem ~~i~~zgala tvojega partija - - .

David: Ne samo partija, Mihela! Kdo ubil je Goliata, velikana? Kdo vodil izraelsko vojsko k slavnim zmagam, še mlad sem te odkupil z dvo drekstos filistejskih obrezljajev, katere je zahteval kralj, tvoj oče, Savel?

Mihala: Vse to je res, a vedi, da velike zmage tvoje niso prišli blestečega razuma te prihlizavale meni. Mučile pa so moč moje ljubezni v moji duši. Žena, ki odkrito, neizbičeno ljubi, uživa v svojem srcu uspehe ljubljenega bitja. O, in tokrat ko me je moj licemerski oče spet odvzel od tebe in dal za ženo Faltiju, sinu Lajšovemu iz Galima, ti ne veš, gospod, kaj sem čutila – – –

David: Bila je to nezaslišana krivica!

Mihala: O tem ne dvomim! Ali moj gospod je kmalu našel nadomestek – Abigailo, Ahinoamo in še drugih, drugih, kot Kedarci črede. –

David: S pravico!

Mihala: Da, s pravico, ki si jo je moj gospod ustvaril sam. Mogočniki imajo vedno svoj pravico. Dobro je razločil moj gospod pravico in krivico, ne je vedel in vsem podelil pravo, samo ljubezni moji pa ni prava dal.

David: Kdo ti dovoljuje take besede?

Mihala: Moje življenje, brezplodno, prazno in zaničevano, zakaj ljubil me ni nikdar moj gospod. – –

David: Tudi ti si me zaničevala, ko sem plesal pred skrinjo božjo.

Mihala: Gospod, ni bilo to zaničevanje! Le spomni se besed. Kakor lahkomiselnež neznanec si se razgaljal pred hlapci tvojih hlapcev in pred deklami najnižje vrste. Posmeh je

/ zahtevala svoje pravice od Tebe!

šel po cesti in vlačenge jarme, pa se spogledavale. Mene pa je zabolelo v srcu prav za to, ker sem te, gospod moj, res — ljubila. — Ljubila sem te vedno, a ti, gospod moj, ti me nisi nikdar ljubil.

David: Kaj praviš? Nisem te li zahteval nazaj od Faltima? Katelme

Mihala: Da bi me nikoli ne bil! Faltiel me je ljubil iz srca, dasi mu ljubezni nisem vračala, kakor je zaslužil. Ko me je odpeljal Abner, mi je sledil do Bahurima in jokal je vso pot. Zakaj me nisi pustil tam, gospod? Ne zaradi ljubezni, me je zahteval nazaj, da zgolj po trojem gradu stavim s praznim, dušo, umirajočim srcem.

David: Kaj hočeš še? Glej, vse imaš, kar ti srce želi.

Mihala: Da, vse! Samo ne onega, za kar bi dala vse. Ljubezni nimam.

David: Sedaj naj bo dovolj. Mikal sem te poslušal toliko časa. Sedaj idi in zapomni si, da zahtevam v svoji hiši red in udanost, sicer se poslužim svojih pravic.

Mihala: Kakor ti drago, gospod! A zapomni si: Tvoja palača hiši bo tvoj!
(Se globoko prikloni in odide.)

2. prizor

David pozneje Banaja

David (sam) Ženska je res zagonetna stvar. V tugi in srebu

je skoraj najlepša. (udari na kovanec ploščo.)

Benaja: (~~Jst~~ od bre.) Jehova ti daj milost, gospod! (se pokloni)

David: Kje je prijel Hetejo?

Benaja: Zunaj pri stražnikih je od včeraj.

David: Ali ni šel v hišo svojo?

Benaja: Ne. Spal je zunaj pri stražnikih mojega gospoda vso noč.

David: Torej ni šel spet k ženi svoji?

Benaja: Ne, gospod.

David: A jaz sem mu velel: Pojdi v hišo svojo in umij si noge ~~xxx~~ ~~in~~ pelet ~~za~~ sem [illegible] znatno darilo. — Pošlji ga sem.

Benaja (se pokloni in odide.)

3. prizor
David potem Urija

David (hodi nekoliko minut sem in tja, obstoji, premišljuje in zopet hodi.)

Urija (od bere, se pokloni): Jehova s tabo, moj gospod!

David: Nisi le prišel spotoma? Pozval sem te, da mi praviš, kako je z Joabom in vojsko našo. Zakaj si več noč spal pri mojih hlapcih in nisi stopil doli v hišo svojo?

Urija: Skrinja in Izrael in Juda bivajo v šotorih in Joab, gospod moj in gospoda mojega hlapci taborê na polju in jaz naj bi šel v hišo svojo, da jem in pijem in spim pri ženi svoji? Kakor res živiš in kakor živi duša tvoja, tega ne storim!

David: Ostani pa še danes. Jutri te odpošljem, da poneseš Joabu nadaljnja naročila. (Sede na kraljevo ploščo.)

4. prizor.
Prejšnje, Benaja

David: Idi Urija in počakaj zunaj, da te pozovem.

Urija: Jehova ti daj milost, gospod! (Pokloni se, odide.)

5. prizor.
David, Benaja

David: Poslušaj, Benaja!

Benaja: Slušam, gospod!

David: Naroči Joramu, mojemu kletarju, naj natoči najboljšega vina, Jehu, dvorni kuhar ~~[illegible]~~ naj pripravi jedi, Josafat pa naj skrbi za to, da se pogosti tukaj zunaj na ~~[illegible]~~ hodniku Urija. Pošteno naj ga pogosti Urijo Hetejca. Pijan naj bo! Razumeš! Pijan mora biti mojega najboljšega vina! In bo zunaj na ~~[illegible]~~ hodniku, tam odkoder se vidi na Batšebino kopališče. Idi!

Benaja (se pokloni in odide.)

6. prizor

David (sam.)

David: Mogoče pride Betseba v kopel. Videl jo bo! Vse drugo stori vino! (odide na desno.)

7. prizor

Josafat in Urija, pozneje služabniki

Josafat (pride z) Urijo (od leve)

Josafat: Veliko milost užívaš v očeh kraljevih, Urija.

Urija: Ne vem, kako sem si vse to zaslužil.

Josafat: E, no, kralj časti svoje junake. Le pomisli, taka čast ne doleti vsakega! 31/8. 25.

Urija: Vem, gospod, in sem hudo hvaležen.

Služabniki (prinesó na podstavkih jedila in velik, zlat vrč vina.)

Josafat (služabnikom): Nesite in pogrnite malo mizo na koncu hodnika. Natočite dve čaši.

Služabniki (odnesó vse po stopnjicah).

Urija: Skoro se mi zdi, da nisem vreden, sedeti pri mizi gospodovi. Glej, moje noge niso umite in prašna je moja obleka.

Josafat: Kaj za to! Kaj za to! Ravnotako si vreden, da sediš pri kraljevski mizi, kakor je vredna tvoja žena, da leži v kraljevski postelji.

Mija: Kaj praviš?

Jozafat: Da si pravzaprav vreden kraljevske mize, kakor tvoja žena kraljevske postelje.

Mija: Ne razumem te! Govori jasno, gospod!

Jozafat: V svoji veliki naklonjenosti do tebe je kralj poklical k sebi tvojo ženo - - -

Mija: Barbaro?

Jozafat: Barbaro da! Saj menda nimaš druge.

Mija (z napetostjo, hitro): Govori, govori! Kaj potem?

Jozafat: No, poklical jo je k sebi in je milostno dovolil, da je spala pri njem. — Pa je vendar velika čast za te, ali ne?

Mija (z bridkim nasmehom): O gotovo, gotovo!

Jozafat: Sicer ima naš presvitli kralj že od mladih let to navado in je že večkrat kaj podobnega učinil, a vsakega njegovih služabnikov pa vendar ~~[illegible]~~ še ni doletela taka čast.

Mija (kakor prej): Ali jih je pa še kaj, da niso bili deležni tega visokega odlikovanja?

Jozafat: O, še so, še. A, kar je najboljše tega še ne veš!

Mija: Kaj še?

<u>Josafat</u>: Čaka te vesel dogodek v družini. Pomisli, to ni malenkost!

<u>Marija</u>: Pa tudi še!

<u>Josafat</u>: Da, da! Ta od tvojega bo. To ni malenkost, prijatelj!

<u>Marija</u>: Ni malenkost ni! (<u>Se res pobit usede na stopnjice.</u>)

<u>Josafat</u>: No, kaj ti je sedaj naenkrat? Meni se zdi, da te je starica premotila.

<u>Marija</u> (<u>z jokom, komaj slišno.</u>): O, Batuta!

<u>Josafat</u> (<u>proti občinstvu</u>): Od sreče joka! (<u>Glasno</u>) Lahko je ponosna tvoja žena.

<u>Marija</u> (<u>skoči pokonci, hitro dirja</u>): Vina, vina sem! (<u>Zdirja po stopnjicah.</u>)

<u>Josafat</u>: Kako je vesel ta človek. (<u>Odide za njim.</u>)

<u>Služabniki</u> (<u>se umaknejo in odidejo na levo, od koder so prej prišli.</u>)

8. prizor
David, Seraja.

<u>David</u>: Sedaj sem ga ukazal pogostiti: Natanko pazi, kako pojeda pitano.

<u>Seraja</u>: Da gospod!

K (<u>Tennière</u>)

David: Če gre v svojo hišo, potem je vse v redu. Ako pa bo zopet spal tu pred mojo hišo pri stražnikih, potem napiši poveljniku vojske ~~[illegible]~~, pismo, ~~[illegible]~~ ki naj se glasi dobesedno takole: „Postavi Urija Hetejca spredaj tja, kjer je bitka najhujša, on je prigumen junak, ki se ne bo bal, ako treba, tudi pasti za čast kralja in Izraela." Pismo zapečateno izroči Uriji, da ga nese Joabu. Razumeš?

Seraja: Razumem, gospod.

David: Benaji pa naroči, naj ga odpošlje jutri najg.

9. prizor

Benaja, Jozafat, Urija za sceno.

Jozafat: O gospod, gospod moj!

David: Kaj je?

Jozafat: Pomisli gospod! Oni veliki zlati vrč vina je zgrabil z obema rokama kakor divja in pije, ne da bi natakal v čašo. Pije, ti rečem, gospod, kakor pol. od samega veselja, menda.

Urija (za sceno): Hvala, hvala kralj in gospodar moj, za veliko milost in visoko odlikovanje.

Jozafat: No, ali ne slišiš, gospod?

Zastor.

IV.

1. prizor

7/9.

Mihela, Maka, Absalom

Mihela (sedi zamišljena na spodnji stopnjici.)

Maka in Absalom (na podniku.)

Maka: Vidiš sinko mesto Davidovo, vzeto Jebusejcem, prejšnjim prebivalcem te zemlje. To mesto in ves Izrael, bo tvoje. Ti boš kralj in Davidov naslednik.

Absalom: Upam vsaj, da bom to jaz.

Maka: Vendar je Amnon sin Ahinoamin pri Davidu prvorojenec in drugi Kileab sin Abigaile, vdove Nabalove, kralj izraelski bo moj Absalom.

Absalom: Kako s tako gotovostjo trdiš, da bom jaz naslednik Davidov, ko pa sama praviš, da sta še pred menoj Kileab in Amnon?

Maka: V tebi, sinko, se pretaka kri dveh kraljev; tvojega očeta, Davida in mojega očeta, Talmaja, gesurskega kralja. Zato sem [illegible], da je izraelski prestol namenjen le edino tebi.

Absalom: Da, čutim v sebi moč, da vladam; moč poguma in ponos kraljev.

Maka: Tako je prav, moj sin: Ponos kraljevi!

Mihela: Maka, Maka, ne računaj v naprej. Mi še ne vemo, kaj se vse zgoditi more.

Maka: Kaj?

Absalom: No, kaj?

Mihela: Kaj se je že vse zgodilo, kar smo tu? Ali se ne spominjaš več. Samo pr. misli: V Hebronu je štel res kraljevski dvor le sedem žen. Odkar pa smo zavzeli to prokleto mesto jebusejsko nas kar mnogoli na dvoru! Malo manj, kakor vsak dan dobivamo prirastke na priležnicah kraljevskih.

Maka: To je res, a to so le priležnice.

Mihela: A, ne vse. Poleg mnogo žen je prišlo še za nami legitimnih žen, ki vživajo pravice, kakor me njegove prve žene. Samo povedari, kako se sklada s kraljevsko častjo, da vzame za ženo udovo svojega vojaka?

Maka: ~~Mihela~~ Batseba, misliš?

Mihela: Da Batseba. ~~Kraj~~ Kr je prispela vest da ji je padel mož Urija tam pred Rabbo, je gospodar naš skomaj čakal, kdaj bo konec žalovalnih dni. Takoj potlej je sla k Batsebi in sporočil je, da mu postane žena. — To se je

zgodilo. In danes, kakor pravijo služabniki, ki je podil njem pri sinu.

Mikal: Sin?

Mihala: Sin, sin! In tako jih zna liti še dosti: Če se zanašaš na svoje kraljevsko pokoljenje, se motiš. V tem slučaju ne odločajo okolnosti, ampak ~~[illegible]~~ le edini kralj.

Mikal: Dal mi je ~~[illegible]~~ besedo!

Mihala (smeje): Besedo! Če razumeš besede, pač pozabljaš, ali pa ne veš, da je dal ~~[illegible]~~ mnoge. Najčešča ironija je izraz „mnoga beseda".

Mikal: Kako misliš?

Mihala: Mnoga beseda je laž!

Mikal: Pa to je bila kraljevska beseda.

Mihala: Ki je tvoji porodila lahko laž, kakor beračeva.

Absalom: Ne žali mojega kraljevskega očeta!

Mihala: Ne žalim ga, ej svoje mnenje le pišem, kar mislim. — Sicer pa Absalom, mladič, povem ti samo, da ga bo žalil ti še bolj.

Absalom: Jaz? Kako?

Mihela: Prišel bo čas, ko se spomniš na moje besede.

Absalom: Pojdiva, mati! (Pride ponosno po stopnjicah in odide na levo.)

Mihela za njim.)

2. prizor

Mihela, pozneje Ziba in Mefiboset.

Mihela (sede nekaj časa na stopnjicah. Izza odra se čuje harfa. Daljši premor, potem skoči Mihela kvišku): O, Jehova, zakaj sem na svetu!!

Ziba in Mefiboset (od leve.)

Ziba: Glej Mefiboset, ravnotakaj je gospa teta Mihela. Ona je gotovo brala mojih misli. (tiho) Gospod s teboj! Dovoli častita Mihela, da ti povem svoje misli.

Mihela: Ti si Ziba? Kaj želiš?

Ziba: Čudne stvari se godé tam zunaj med ljudstvom.

Mihela: Kaj je?

Ziba: Prišel je čas za Savlovo hišo, Mihela!

Mihela: Govori!

Ziba: Med ljudstvom vre. Vem za darki

preveliki. Poleg tega pa še krvni darek, ki spreminjajo mnogo naše in pinorči. Povsod se čuje samo govor: Proč z Davidom!

Mefiboset: Jehova prizanesi tvojemu služabniku Ziba. Bogoboječe govoriš!

Abibela: Molči, Mefiboset! Ziba govori!

Ziba: Nekoč pečeno; sedaj je čas za hišo Savlovo.

Abibela: Tu bodi moj bog!

Ziba: Ne, drugi, brat Mefiboset, sin Jonatanov in vnuk Savlov.

Mefiboset (pade na tla): O gospod, ti veš, da nikdar ni bilo take misli v meni. Odpusti mu, ki govori pregrešno.

Abibela: Pa takega naj bi Ziba! Hehe! Si mislil Ziba, da bo tebe vsi verjamemo. Sram me je, da je to naša hiša. (~~Su~~ (Sune Mefiboseta z nogo.) Poberi se, da te ne vidimo več, ti berač Davidove milosti!

Mefiboset (vstane): Grem, Abibela, hči Savlova! Grem in ne pridem ti več pred obraz. A ti Ziba ne boš hodil meni več pred obraz. Od danes nisi več oskrbnik mojega posestva. Zakaj kralj mi je dal Savlovo zemljo in na tej zemlji ne bo gospodaril oni, ki izdaja

kralja. (Odide na levo.)
(Harfa utihne.)

3. prizor

Prejšnja brez Mefiboseta

Mihala: Nič ne skrbi Ziba. Radi tega, ker te je odlikoval kot oskrbnika, še ne boš stradal. Zameri se pa mnogo preveč.

Ziba: Nič se ne boj Mihala. Sedi sam si bom znal pomagati. Ti pa premisli, kaj ti je storiti, Savlova hči. — Mefiboset ima sina, Savlova hči — Vse bi se dalo napraviti. Jaz sem ti na uslugo ze vsako stran. — Z Bogom s teboj! (Odide na levo.)

4. prizor

Mihala, potem Jozafat in Seraja

Mihala: O, kako čutim prokletstvo preplodja! Kako v tem trenutku pogrešam sina, Jehova, sina. (Odide po stopnjicah, ostoji na ~~[illegible]~~ hodniku in strmi v globočino, potem zopet v daljavo in zopet v globočino.)

Jozafat (k Seraji): Zapiši točno Seraj, pisar kraljev: Danes ob tej in tej uri se je rodil kralju Davidu novorojeni sin številka 1 — Poglej v register, katero številko dobi! Tvoj novorojeni sin od Batsebe, hčerke Eliamove, prej žene Urije Hetejca, ki je slavno dal za kralja svoje življenje pri Rabi. Prostor za otrokovo ime izpusti. Ti vpišeš pozneje. — Si razumel.

Seraja: Da! Tvoj, „ki je slavno dal za kralja in dovršil svoje življenje pri Rabi." (Piše.)

Josafat: Prav dober spomin imaš Seraja. Ti pa postaviš še kaj več na našem dvoru. In sedaj poslušaj še naprej. Vpisati moraš tudi, da je Batseba prava žena kraljeva, da je otrok tvoj pravi kraljev sin!

Seraja: Ali drugi niso?

Josafat: So in niso. Pravih žen otroci, tako si mislim, so po krvi kraljevi...

Seraja (se smeje): In drugi?

Josafat: In drugi le po mesu.

Mikala (za se) Tepec! (Odide na desno)

Seraja: A, tako! Ti si pameten tovariš. Ti ločiš ljudi po krvi in po mesu.

Josafat: Da tako! Sicer je vsak mnenja, da je mati redno od narave ugotovljeni del. Na našem dvoru pa bi bilo to kmalu narobe, ker je le oče zmiraj gotov, matere pa so samo one, ki so prave žene in tudi le otroci teh štejejo v naših registrih. O teh bodo brali še pozni rodovi, ~~[illegible]~~ drugih imen[illegible]nih, postranskih nihče ne bo ~~kaj~~ zvedel.

Seraja: Če bi moral zapisovati vse, potem bi bilo ~~[illegible]~~ res preveč dela.

(Čuje se rog.)

Jozafat: Oho, čuješ znamenje!

Seraja: Kaj?

Jozafat: Kralj je ukazal sekati drevo, da naznanimo prijatelj novega sina. In ti še nisi zapisal!

Seraja: Le brez skrbi! Je že zapisano.

Jozafat: Pa je tebe, kakor sem ti naročil?

Seraja: Je, je! Saj je v največjem ugajanju tvoje misli.

Jozafat: Bistroumen si. Ti postaneš še kaj več na našem dvoru.

Seraja: Če me boš protežiral ti, gotovo!

5. prizor

Prejšnji, ~~[illegible]~~ David, žene, dvorjani itd.

David (ob strani mlada dekleta pride od desne, drugi od leve, obkolijo ga tako in obstoje zgoraj. Vse je pobožno, samo Abitale stoji darka, kakor tuja, potem): Pozval sem vas, dvorjani in žene, da vam naznanim zopet na novo dokazano darežljivost in dobroto Gospodovo. Moja žena Batseba je ~~[illegible]~~ nocojšnjo noč povila sina, otroka kraljeve krvi, ki bo vzgojen med sinovi Davidove. Gospod je vsekakor moder in pravičen, zato bodi kraljevi sin njegov.

Vsi (se globoko poklonijo.)

6. prizor

Prejšnji, Natan

Natan (od levi, stopi pred prestol.) Gospod pošil-ja me, naš kralj in gospodar.

David: Gospod s teboj! Kaj je tvoje poslanstvo?

Natan: Da ~~[illegible]~~ obtožim moža, ki je storil krivico. ~~[illegible]~~

David: Govori!

Natan: V nekem mestu sta bila dva moža; eden bogat, drugi ubog. Bogatin je imel silno veliko ovac in goved. A ubožec ni imel ničesar razun edine, drobne ovčice, ki si jo je bil kupil in zredil; in rasla je pri njem z njegovimi otroki vred; od njegovega griž-ljaja je jedla, iz njegovega kozarca je pila, njemu v naročju je spavala in bila mu je, kakor hči. Pa prišel je popotnik k bogati-nu, ki ga je bilo treba pogostiti. A temu se je zdelo škoda svojih ovac in goved, da bi pripravil jed za popotnika, ki je prišel k njemu, zato vzame ubožcu ovčico ter jo pripravi možu, ki je dospel k njemu.

David: Kakor res Gospod živi, sin smrti je človek, ki je to storil! Tudi ovco mora po-vrniti četvero, ~~ker~~ zakaj storil je greh, ~~in~~ ker ~~[illegible]~~ ni ~~[illegible]~~ imel usmiljenja.

Natan: Veš, kdo je tisti mož?

Davíd: Ne vem! Kdo?

Natan: Ti si tisti mož! (Vsi se spogledujejo) Tako pravi Gospod, bog Izraelov: Jaz sem te pomazil za kralja nad Izraelom in jaz sem te otel iz Savlove roke in dal sem ti gospodarja tvojega hišo in gospodarja tvojega žene v naročje tvoje in dal sem ti Izraelovo in Judovo; in ako bi bilo premalo, bi hotel pridejati še to in ono. Zakaj si zaničeval besedo Gospodovo, da si storil kar je hudo v očeh Gospodovih? Urijo Hetejca si pobil z mečem in ženo njegovo vzel sebi za ženo, njega pa si umoril z mečem Amonovih sinov! Sedaj torej ne odstopi meč od hiše tvoje nikdar, ker si me zaničeval in vzel Urijevo Hetejevo ženo, da bodi tvoja žena. Tako pravi Gospod: Glej hočem obuditi nesrečo zoper tebe iz hiše tvoje in vzamem žene tvoje tebi pred očmi in jih dam bližnjemu tvojemu - - -

Žene (popadajo na tla.)

Natan: da bo spal pri njih pri svetlem solncu. Ti si to skrivaj storil, ali jaz bom storil v pričo vsega Izraela ob belem dnevu.

Davíd (odrine od sebe deklo): Res je Natan, grešil sem zoper Gospoda.

Natan: Gospod je tudi odvzel greh tvoj. Ne boš umrl. Toda ker si s tem dejanjem dal priliko sovražnikom Go-

spodobim, da prehlinjajo, zato bodi pri
pri tebi ti je rodil gotovo junake! (odide)

./. Premor ./.

7. prizor.

Prejšnji brez Natana.

David: Idite!

Vsi (razen Mihale odidejo s pokloni. Mihala stoji na balkonu)

8. prizor.

David, Mihala.

David (stoji nekaj časa, potem si raztrga obleko, pokleкne skoro do tal): Milosten mi bodi o Gospod po dobroti svoji, po obilosti svojega usmiljenja izbriši pregrehe moje. Kajti pregreho svojo spoznavam in greh moj mi je vedno pred očmi. Skrij svoje obličje grehom mojim in vse krivice mi izbriši. Reši me krivde prelite krvi o Bog, Bog zveličanja mojega in radostno bo hvalil jezik moj pravičnost tvojo. Gospod odpri moji ustni, da bodo oznanjevale hvalo tvojo (Se vrže na tla)

Mihala (pride doli in s smehom na ustih gleda Davida): Tu to je moj! (odide na levo.)

Zastor.

V

24/10.

1. prizor
Tamara, Amnon, potem Mihela)

Tamara (prihiti od leve, za njo)

Amnon: Čuj Tamara, poslušaj me! Stoj

Tamara: Kaj hrečiš pendelar, brat?

Amnon: Glej Tamara kot za solncem hodim za Teboj. Kakor trnja venca bi bil rad pri Tebi. Ti pa le bežiš pred menoj, nimaš ne besede ne pogleda za me.

Tamara: Pa kaj želiš od mene, brat moj?

Amnon: Ti ne razodevajo oči, moje oči? Ali ne slišiš mojega srca? Morajo biti li vedno besede, ki razodevajo čuvstva?

Tamara: Ne razumem te.

Amnon: O vem, da me ne razumeš, in to me boli me muči – mojo veliko bolest.

Tamara: Pa kaj ti je brat, povej! Rada ti ~~pogan~~ pomagam.....

Amnon: Res Tamara! O moja Tamara! (Jo strastno objema.) Ljubi me, ljubi!

Tamara: Saj te ljubim, kakor ljubim vse

Gurbe Absalonne

brata.

Ammon: Ne, ne tako Tamara! Ne tako brata, marveč tako, kakor moja, kakor moja tako več, kakor te ljubim jaz, da bi moja, ~~ka~~ ~~kakor žena~~ kot bi bila žena – – –

Tamara: O, Jehova! Kaj misliš brat? Ne hiraj jeze Gospodove na hišo Davidovo. (~~Se mu~~ ~~iztrga iz objema~~.) Pojdi! Pojdi! (Ga sune od sebe in zbeži.)

Mihala: (je prišla med prejšnjo sceno po balkonu in je opazovala. Sedaj gre dole počasi po stopnjicah navzdol, za se) Kričačtvoro se je pojavlja v rimu. Prokletstvo se je bliža hiši Davidovi. (odide na levo za Tamaro.)

2. prizor

Ammon, Jonadab

Ammon (stoji nekaj časa ves potrt, da ni opazil Mihale, potem se ihteč usede na stopnjice.

Jonadab (pride z malim pomenom) Povsod te že iščem! – Kaj taj ti je? Ti si žalosten?

Ammon: Ne samo žalosten! Ves zbegan ni bolan sem.

Jonadab: Zakaj, prijatelj?

Ammon: Radi ~~[illegible]~~ Tamare. Ljubim jo a ona je devica in nemogoče se mi zdi, da bi ji kaj storil.

Jonadab: Zakaj kraljevi sin, medlel bi radi tega?

Amnon: Svetuj mi!

Jonadab: Lezi na posteljo in delaj se bolnega in ko pride oče tvoj, da te pogleda, mu reci: Prosim, naj pride sestra moja Tamara, da mi da jesti in pripravi jed pred menoj, da bom videl in jedel bom iz roke njene - - -

3. prizor.

Prejšnja, Jozafat

Jozafat (prihiti): Ali sta videla Serajo?

Jonadab: Ne.

Jozafat: Tudi ne! To je smešno! Ali ne veste kje bi bil?

Jonadab: Če ti ne veš, gospod, kako naj vem jaz.

Jozafat: Ne vem kako! (Hoče oditi, a se premisli zopet obrne.) Ali veste najnovejše?

Jonadab: Kaj?

Jozafat: Saj ravno radi tega iščem Serajo. — Umrl je namreč Batsebin sin.

Jonadab in Amnon (se pomenljivo pogledata.)

Jozafat: Da! Naš gospod in kralj David se je postil, preležal vse noči na tleh in prosil pri Bogu za dečka, ali vse tr

ni več koristilo. Deček je umrl. Radi tega porno jščemo Serajo, da ji zapiše.

4. prizor

Prejšnji, Absalom, Tamara.

Absalom (s Tamaro (od leve): Tukaj ni tvoj brat Ammon?

Ammon (uporno): Da brat Absalom!

Absalom: Kaj nadlegujješ mojo sestro Tamaro?

Ammon: Kaj te briga? (Skrči k vislu)

Absalom: Briga me čast moje sestre. – Zgini!

Ammon: Kdo?

Absalom: Ti!

Ammon: Jaz! (Plane proti Absalomu.)

Jonadab (ga zadrži): Pojdi Ammon, da se domenira do konca.

Ammon: Prav imaš! (odide z Jonadabom.)

Josafat: Kakšna jata, kakor petelina. To so sitnosti, če je toliko otrok pri hiši. (odide.)

5. prizor

Tamara, Absalom

Tamara: Preveč srdo si ga prijel, brat.

Absalom: Kakor je zaslužil.

Tamara: Nakopal si ni sovražnika.

Absalom: No, pa če: eden več, ali manj. Sicer pa se nihče ne boji za me. Ne bo dolgo, pa bom tukaj (kaže na prestol) sedel jaz.

Tamara (začudeno): Ti?

Absalom: Da, da! Izrael je naveličan že gospodstva Davidovega in vse želi svobode pod, recimo, mlajšim kraljem...

Tamara: Mlajšim kraljem?

Absalom: In to sem jaz...

Tamara: A oče? David? Kralj?

Absalom (zmaje z rameni): Ne vem! On je pastirskega rodu, a v nama, sestra, se pretaka kri kraljeva. Le ona spada na kraljevski stol.

Tamara: O, grešne so te misli, brat.

Absalom: Misliš, da se troni in prestoli dosežejo s čednostjo. Laž, zvijače in uboji peljajo pota do prestolov.

Tamara: O, brat, strah me je greha.

Absalom: Ti si dete še in te je strah, a jaz postal sem mož, ki mu je boj poklic.

Tamara: Vsa v trescem; pojdiva k materi.

Absalom: Le nič strahu, sestra. Kmalu te je pozabil. (Odideta.)

6. prizor
Jozafat, Seraja.

Jozafat: Kar ti rečem, napiši natančno in razločno, ker tega se bo brali še v poznih časih. Kralj je ukazal, da predložiš knjigo, kjer je pisati vsak čas. Ko je zvedel, da je otroki umrl, se je dvignil s tal, se umil, pomazilil in preoblekel...

Seraja: Čuden to. Ko je dete še živelo, se je prosil z molitvijo na zemlji ležeč, sedaj ko pa je mrtvo, se obleče v praznična oblačila.

Jozafat: Vse to ti mi treba napisati.

7. prizor
Prijatelj, David, Zadok, Abimelek, dvorjani.

David (Jozafatu): Jozafat!

Jozafat: Ukazuj, gospod!

David: Naroči Joramu in Jehu, naj takoj pripravita mizo za me. Jesti hočem.

Zadok: Kaj pomeni to, gospod? Ko je dete živelo, si se postil in plakal za njo, ko pa je dete umrlo, si vstal in hočeš jesti!

David: Dokler je dete živelo, sem se postil in plakal, zakaj mislil sem: Kdo ve, mi li ne

to gospod milosten, da živ ostane? Ali sedaj, ker je mrtev, zakaj bi se postil? Ga li morem v življenje povrniti? — Zaukaži Jozafatu!

Jozafat: Izpolnim ukaz, gospod! (odide.)

8. prizor

Prejšnji brez Jozafata, Benaja, potem sel

Benaja: Gospod s teboj.

David: Pozdravljen hlapec moj!

Benaja: Joab ti pošilja sla, ki pravi, da ga sli-ši.

David: Privedi ga.

Benaja: (odide in privede sla.)

Sel (pade na kolena pred Davida): Hlapec tvojega hlapca ti prinaša pozdrav Gospodov in te prosi, mogočni kralj, da ga poslušaš.

David: Govori.

Sel: Hlapec tvoj, poveljnik tvojih čet pred Rabo, ti sporoča: Bojeval sem se zoper Rabo in tudi zavzel Vodno mesto. Sedaj pa zberi ostalo ljudstvo in oblezi mesto ter ga dobodi, da ga jaz ne dobim in se bo imenovalo po meni.

David: Dobro je! Vstani in idi. Sporoči Joabu

pozdrav mojega gospoda. – (Drugim) Kaba je stroj podla.

9. prizor

Prejšnji, Jozafat.

Jozafat: Gospod, miza je pripravljena!

Zastor!

25/10.

VI.

1. prizor

Zadok, Abimelek

Zadok: Dobro in prav je tako, da so se otroci Davidovi zopet sprijaznili.

Abimelek: Ta nesloga bi bila znala biti usodna za prestol Davidov in za ves Izrael.

2. prizor

Prejšnji, Ahitofel

Ahitofel: Pozdrav, Gospoda!

Zadok in Abimelek (molče odzdravita.)

Ahitofel: Kaj je danes tako prazno? Vsi otroci Davidovi so zginili; niti enega ne srečam nikjer.

Zadok: Zaupnik kraljev bi pač moral vedeti, kaj se godi.

Ahitofel: Ne briga me: le usoda in blagor gospoda našega, — kralja Davida mi je pri srcu.

Zadok: Zavoljo tega bi moral vedeti, da se praznuje danes novo bratstvo med deco Davidovo.

Ahitofel: Med Amnonom in Absalomom?

Zadok: Kaj misliš drugega?

ǂ (<u>Za odrom se začuje harfa.</u>)

hujše →

Ahitofel: Tako, tako . . . ? (Sede na stopnjice)
Bil je velik greh, ki ga je storil Amnon!

Abimelek: Velik zločin je bil zoper hišo Davidovo in Gospoda.

Ahitofel: A mnogo misel tava še sedaj v temi. Ne moremo si razlagati, kako se je zgodilo.

Zadok: Amnon hlinil je bolezen in prosil je očeta Davida, naj dovoli, da mu v bolezni streže Tamara, hči Maakine, njegova sestra. Kralj je dovolil in velel Tamari, naj gre v hišo Amnonovo in naj mu postreže v bolezni. Tamara, ubogajoč očeta, gre v Amnonovo hišo in mu streže. Tam se je zgodilo ono strašno - - - Amnon, ves razpaljen od ljubezni do deklete, se posluži sile in zlorabi, onečasti sestro svojo.

Ahitofel: O Jehova, odpusti mu ta greh.

Zadok: Še ni vse to! – Ko ~~jo je~~ onečastil je devico, sestro svojo, spremenila se ljubezen je v sovraštvo, da je bilo večje, kot ljubezen prej. In on veli ji: „Vstani in poberi se." A ona pa ga je prosila rekoč: „Nikar! To zlo, da me ženeš od sebe, je večje ~~[illegible]~~ hujše, nego prvo, ki si mi ga storil." Ali on je ni hotel poslušati; poklical je služabnika in jo dal izgnati na ~~[illegible]~~ cesto.

Ahitofel: Odkod to prekletstvo nad hišo Davidovo?!

Zadok: Tamara pa si je posula s pepelom glavo,

∀ s silo glorabil

∀ (<u>Harfa ultima.</u>)

raztrgala oblačilo in z nad glavo sklenjenimi rokami prihitela k bratu Absalomu in pri njemu ostala zapuščena do zadnjega časa. Absalom pa je zasovražil svojega brata Amnona, ni govoril z njim ne dobrega in ne hudega, ker je bil ~~...~~ ~~....~~ sestro njegovo Tamaro.

<u>Ahimelek</u>: Sedaj pa sta se zopet sprijaznila in Absalom je povabil – Davidove otroke k striženju ~~........~~ ovc v Baal-hazor pri Efraimu. Tam hočejo praznovati dan sprave.

<u>Mefiboset</u>: Zahvaljen Jehova da si vdihnil ~~...~~ sprtim bratom misel sprave in poslal zopet mir in bratstvo v hišo Davidovo.

3. prizor

Prejšnji, David, Batseba

<u>David</u> z <u>Batsebo</u> (od ~~...~~ balkona)

<u>Vsi</u> (<u>se priklonijo</u>) Jehova ti daj milost, gospodar.

<u>David</u>: Tudi vam, prijatelji. Glejte, danes je vesela moja duša. Spor med Amnonom in Absalomom je poravnan. Moja deca se raduje v Baalhazorju, in očetovsko srce je zopet mirno. – Prižgite, žrtvujte žgalni dar Gospodu Izraela v zahvalo za njegovo milost.

<u>Ahimelek</u>: Blagoslovi gospod!
<u>Zadok</u>: Jehova s tabo!
(<u>Oba obenem. Se priklonita in odideta.</u>)

<u>Mefiboset</u>: O, gospod, kako si dober. Povrnjeno ti

‡ (Na nebu večerna zarje.)

✗ Vis peren.

trdi tisočkrat! (Poljubi Davida v roko in odide.)

V

4. prizor
David, Batseba.

<u>David</u>: Glej ga, glej Batseba, vstala si mi sama, kakor si bila prej. Kakor solnce v megleni, vlažni dan, je zasijala zopet sreča v dobro ~~—~~ pesnika mojega življenja – – –

<u>Batseba</u>: Hvala ti gospod za tvojo milost, da si globoko svojo spet prižgal in ozrl si prijo ljubav — v naročju njenem.

<u>David</u>: O Batseba, moja kraljica, ti je uhaj gospodov. A reč kot volja in uhaj – reči kaj je več? – To je ljubezen! In glasti z vera prebijena, spominjajoč daljnjih, minulih dni! (<u>Jo gleda pohotno.</u>) Še vedno si tako bleščeča, vsa bujna in vsa zapeljiva.
×.) Kakor si ti lepa in mila, o ljubav med vsemi radostmi. Ta rast tvoja je podobna palmovemu drevesu in prsi tvoje grozdom. – Zlesti hočem na palmovo drevo in prijeti za njegove mladike; in naj mi bodo prsi tvoje kakor grozdje na vinski trti in tvojega diha vonj, kakor jabolka in usta tvoja, ~~xxxxx~~ kot najboljše vino – – – (<u>Jo objame.</u>)

<u>Batseba</u>: – – – ki mojemu ljubemu gladko teče ki daje govor ustom spečih. Pridi, ljubi moj, k vinogradom in poglejva, če dela vinska trta popke in če se njen cvet odpira in če cveto margarandove jablani:

tam ti dam ljubezni svoje.

David: Deni me, kakor pečat na srce svoje, kakor pečat na rame svojo! Kajti ljubezen je silna, kakor smrt, njena gorečnost trdna, kakor grob; njen žar je žar ognja, plamen Gospodov.

Batseba: Velike vode ne morejo ugasniti ljubezni, ne reke je poplaviti! Ako bi hotel kdo dati vse imetje hiše svoje za ljubezen, le zaničevanje bi dobil!

David: O ne zaničevanje, draga! Ti, ker si ji sebe tako prodala, boš kraljevska hči, prestola Davidovega boš vredna.

Batseba (poklekne predenj): Zahvalo sprejmi, o gospod, nevredne dekle svoje, ki znala ti bo čuvati tvoj rod kraljevski.

David (jo dvigne.) Pojdi, draga moja k meni, da v ljubezni uvrči vzklije novi kralj. (Odvede objeto na desno.)

5. prizor

Josafat, potem Ziba

Josafat (je stopil od leve s [illegible], ko je odpeljal David Batsebo, tako, da je še opazil odhod. Gleda za odhajajočima.) Nekaj silno važnega bi bil rad govoril z Gospodom. — Zdaj, pa ima ob govoriti še kaj važnejšega.

Ziba: Pozdrav gospodov ti prinaša hlapec tvoj. (Se pokloni)

Jozafat: Ej Ziba, kaj pa ti, hlapec ponižni. Čul sem menda, da si še Mefibosetov oskrbnik; kaj hočeš potem tu?

Ziba: Prosil bi le en trenutek — le besedo bi rad spregovoril s kraljem . . .

Jozafat: Kralj ima preveč važnejših poslov, kakor, da bi poslušal prav vsakega podanika. Za to pa govori mi — ali bolje rečeno, v pričo sem jaz. — Povej meni . .

Ziba: Ne morem, gospod!

Jozafat: Potem pa pojdi, zgini!

6. prizor
Prejšnji, Mihala

Mihala (je vstopila ravno, da je še slišala zadnje besede.) Kdo naj zgine? (Kaže na Ziba) On?

Jozafat. Da, tako je zaukazano.

Mihala: Nikamor! (Jozafatu) Zgini ti, če ne . . . (Ga prime krepko za vrat.)

Jozafat (odvijajoč roke od vrata): Že grem, že grem! (Zase) Ta je neumna. — Dobro, da nimam žene —. Ubogi David! (Odide.)

7. prizor
Prejšnje brez Jozafata.

Mihala: Kaj hočeš Ziba?

Ziba: Vedi, milostna gospa, da med Judi vre. Narod je z Davidom že skoraj nezadovoljen, Absalom pa si pridobiva ugled povsod. Ne bo dolgo pa pride do nasprotstva in do boja med očetom in med sinom. – To priliko naj bi izkoristila hiša Savlova, da pride na prestol.

Mihala: Kedo naj pride, ko ni moškega potomca?

Ziba: Potomec je, Miha, Mefiboset sin...

Mihala: Ki bi ga njegov lastni oče nikdar ne pustil do prestola.

Ziba: Zato pa mora Mefiboset zanliti mi... lost kraljevo, potem bo Ziba skrbel sam, da pade David in da sin njegov postane izraelski kralj.

Mihala: In če bi bilo, kako naj bodi oboki kralj?

Ziba: Z imenom! Z imenom le! Vnemici pa bi kraljevala ti hči Savlova -- in jaz ti rad pomudim v službi in pokoré.

(Premor)

Mihala: A kako odvrniti Davida od Mefiboseta?

V ali pa vsaj

Ziba: To je moja skrb. Samo, da pridem do njega. Povečam kralju, da mnoge Mefibošet zaroto in hoče vzpostaviti spet hišo Savlovo za sina svojega. – Ali pa drugače. Glej tu imam spisan list, ki mu ga položi v spalnico njegovo. Ta list pove pogodene reči. Dosvidela, Mefibošetu pade glava, David ~~…~~ zgubi ~~………~~ edinega, odkritega prijatelja. Je prav?

Mihala (vzame list): Prav! Storiti hočem....

8. prizor

Prejšnje, Tamara, potem Josafat.

Tamara (pridirvi od leve s strganim oblačilom): Kje je gospod – kralj – oče – David?

Josafat (za njo) Kaj se je zgodilo?

Tamara: Brat moj Absalom je pri obedu dal umoriti brata Amnona. Vsi otroci Davidovi so se razbegnili. Absalom beži in vsi – in vsi! (Se zgrudi)

Mihala (z zadovoljnim pogledom na Zibo.) Kri očetova deluje! ~~Davidovo~~ ~~greh~~ Pričenja se maščevanje za Davidov greh.

Josafat: Kje je Seraja, da to zapiše? (Hitro odide.)

Zastor.

13/II.25.

VII.

1. prizor

Seraja, Josafat

Josafat: To je važno moj dragi! Sicer ne vem, kaj vse to pomeni, ali toliko mi je na jasnem, da mora biti na vsak način važno. Drugo: Vse zapisati! Natančno in točno!

Seraja: Brez skrbi! Točno in natančno, kakor vedno.

Josafat: Gotovo da. Važno je, na vsak način, če da kralj sklicati ves dvor. – Zakaj, ne vem – ali – on že ve, zakaj.

Seraja: Gotovo ve zakaj!

2. prizor

Prejšnji, Benaja

Benaja: Pozdrav gospoda!

Josafat: }
Seraja: } Pozdrav gospod!

Benaja: Ravno prav, da vaju najdem. – Čujta! Raznašajo se čudne vesti o kraljevem sinu Absalomu.

Josafat: Glej, glej!

Benaja: Ni tako enostavno. Odkar se je vrnil iz Gešurja, kamor je ušel po Amnonovem

umoru, če je videl zmiraj zelo srunljivo.

Josafat: Meni se čudi zelo.

Benaja: Vstajal je zgodaj, — hodil k mestnim vratom in tam nagovarjal ljudi s sladkimi besedami. Vsakemu je obljubljal ugodno sodbo, ako bi bil on sodnik v deželi. Objemal in poljubljal je moje izraelske in jim tako odvračal srca od Davida, našega gospoda. Pred nekaj dnevi pa je dejal kralju: Prosim, naj grem v Hebron in izpolnim daritev Gospodu, kakor sem obljubil, ko sem bival v Gesurju! In kralj mu je dovolil, da je odšel, z njim pa je odšlo v dobri veri dvesto povabljenih mož jeruzalemskih.

Josafat: Povabljenih, da povabljenih! —

Benaja: Kakor prihajajo poročila pa je poslal Absalom med ljudstvo ogleduhe in razglasil: Kadar zaslišite trombe glas, zakličite: Absalom v Hebronu — .

Josafat: No in - - -

Benaja: In? Ali ni dovolj?

Josafat: Hotel sem le vprašati, kaj je s trombo?

Benaja: No, kaj?

Josafat: Ali jo je že kdo slišal. — To je važno. Zapiši, Sebaja.
(Za odrom trombin glas.)

Josafat (se ustraši, hoče nekaj reči, ali beseda obtiči v grlu.)

Seraja: Gospod prihaja!

Josafat (se oddahne.): Pozabil sem, da je sklican dvor.

3. prizor

Prejšnji, David, z njim Natan, Zadok, Abimelek, Mihala, Abigaila, Ahinoama, Maaka, Hagita, Abitala, Egla, Batseba, druge žene, dvorjani, služabniki, straže.

David (sede na prestol, drugi se primerno ~~[illegible]~~ razvrste.) Gospod naš bog, Jehova, ki je izvolil Izrael za svoje ljudstvo, je govoril z mano skozi usta Natana - preroka. In to, kar je gospod dejal in zaukazal, hočem danes sporočiti ljudem vam in — vsemu Izraelu! — Predvsem pa idi ti, Batseba in pripelji sina mojega, dete svoje, Salomona. 15/11

Batseba (s poklonom odide.)

Druge žene (se vprašujoče spogledajo.)

Josafat (potihem Seraji.): Zapiši, Seraja!

Batseba (pripelje malega Salomona in pade na obraz pred Davidom. Ravnotako Salomon.)

David: Vstani Batseba! Govori Natan!

Natan: Batseba, hči Eliamova, žena našega gospoda, kralja izraelskega — (se pokloni kralju in drugi z njim.) Rodila si sina ~~[illegible]~~ svojemu gospodu - Salomona - ~~[illegible]~~ Jehova, naš bog ga je ljubil in mi ukazal, naj

ga imenujem Jedidija radi Gospoda. Kraij, tvoj gospod ti je dal prisego, bi jo hoče danes tukaj in pred vsem Izraelom ponoviti in utrditi. (Se prikloni kralju in stopi na stran.)

Batseba (se je ustala in pripelje Salamona k kralju.): Gospod, ti si prisegel pri bogu svojemu dekli svoji: Salomon, sin tvoj bo kraljeval za menoj in on bo sedel na prestolu mojem.

David: Duh Gospodov je govoril po meni in beseda njegova je bila na mojem jeziku. Bog Izraelov je rekel, skala Izraelova je meni govorila: Prične vladar ljudem, pravičen, ki vlada v strahu božjem in bode, kakor svetloba jutranja, ko solnce vzhaja, jutro brez oblakov. Bog je storil večno zavezo z menoj, urejeno v vsem in zavarovano. Zato, kakor res živi Gospod, ki je rešil dušo mojo iz vseh nadlog, kakor sem ti prisegel Batseba, pri bogu Izraelovem: Salomon, sin tvoj, bo kraljeval za menoj in on bo sedel na prestolu mojem namesto mene. Res, tako storim danes.

Batseba (se prikloni z obrazom do tal): Naj živi gospod moj, kralj David, vekomaj!

Natan: Kakor je bil Gospod z gospodom mojim, kraljem, tako bodi s Salomonom in povelicaj mu prestol bolj, nego ga je povelidal gospodu mojemu, kralju Davidu.

Vsi: Amen!

Josafat (Benaji): Zapiši!

David (stopi s prestola in odide proti desni): Batšeba, vodi sina k meni. (Odide na desno.)

Batšeba (odide s Salomonom ponosno za njim.)

Trije dvorjani (se priklonili in ostanejo v poklonu dokler ne odide Batšeba. Potem ostanejo, ter razen žensk odidejo na levo.)

4. prizor

Ženske.

(En hip so se tiho in se začudeno gledajo, kar mora učinkovati komično. Vse so frapirane.)

Mihala (prekine molk in se blazno zasmeje)

Maaka: Kaj se smeješ, jalova pokora. V obraz je udaril nas gospod vse! Seveda tebe, prevzetna hčerka Savlova pač ne. – Sramota! Bodoči izraelski kralj ne imel bi biti nihče drugi, kakor Absalom moj sin – –

Ahinoama: Morilec svojega brata – kralj?

Maaka: Maščevalec svoje sestre, reci, ne morilec brata. – Ha, ko leži tam Gesurska dežela in tam je mir, je kralj, bi ti nasledil našega gospoda, kakor se žali in maščuje pri kraljevskih.

Ahinoama: Pa kje je zdaj tvoj Absalom? Pa kje je? Tu bi hotel biti kralj; pa hodi zunaj po deželi in narod zbira okrog sebe in ga podpihuje. – – Ha, da, če ubil je brata svojega, potem lahko bi tudi še očeta, tudi mater, tudi vse – – vse – – .

Maaha: Boljše ti beraške žene iz Jezreela in je nikar ne drzni spraševati po mojem sinu. Kaj tebi mar, kaj dela moj sin. A, polsko ker sam vem, xxxxx povem: Narod ga ljubi je za njim in narod ga bo volil in postavljal kralja. (Ponosno odide na levo.)

Ahinoama: To ni mogoče, ni mogoče! Preje vrag, ko Absalom.

Abigaila: Pa pusti nikdar Salomona. Omrežila je Davida ta mlada čarovnica, in on, saj veš - - -

Vse (razen) Mihale: Gorje! Gorje nam ženam!

5. prizor
Prejšnje, David.

David (je vstopil malo prej): Kaj je žene moje?

Vse (se poklonijo)

David (jih motri): Govorite, kaj je?

Vse: (molče).

David: Idite!

Vse (razen Mihale se poklonijo in odidejo.)

6. prizor
David, Mihala.

David (hoče oditi na desno.) 17/11

Mihala (stopi za njim): Gospod moj! (Poklekne pred njega.)

David (se obrne, začuden) Kaj hoče dekla moja?

Mihala: O, gospod moj! Grešila sem pred bogom in pred teboj, gospod moj. — Odpusti!

David: Kaj naj odpuščam? In — kaj si grešila?

Mihala: Srce moje se je odvrnilo od tebe, gospod, — pri Savlovi se je vzbudila v meni in spet ozirala jest do hiše Davidove. — O, gospod odpusti!

David (po kratkem premoru.): Vstani in vse ti bodi odpuščeno.

Mihala: Hvala ti, gospod moj! Poslušaj deklo svojo.

David: Poslušam.

Mihala: Z neplodnostjo me udaril je Jehova in ti mi radi tega nisi bil pomajen. Druge žene tvoje pa so me zasmehovale in ljudstvo me je gledalo postrani, češ, poda žena brezplodna, neplodovita. In, ko si videl ti, gospod moj, se odtujil moje duše, pa sem, brezplodna, bila tako sama, brez ljubezni dece, brez ljubezni tvoje, da se mi je zdelo mrzlo, mrtvo, gluho, slepo to življenje, pod katerim sem hodila.

David: Kaj pomeni to, Mihala —?

Mihala: A danes pa se hipoma spremenil je
ta mraz v gorkoto srčno, ta stud pred
hišo tvojo v ljubezen vročo, kakor bila je
tedaj, gospod moj, ko mi si bil še mlad;
a jaz kakšna sem – – –

David: Kaj govoriš?

Mihala: Ta tvoja ljubezen, ~~[illegible]~~ o gospod,
zbudila je nevarnost, ki ti preti, moj
gospodar.

David: Nevarnost? Kakšna?

Mihala (s proti dignjenim pogledom): O, Jehova,
tvoji tisočkrat zahvaljen, da si zapisal v
meni vir življenja, da me ta strupa kri
v otrocih še obljube grebla nad seboj.

David: Kaj kričiš s tem. Govori jasno!

Mihala (pade zopet predenj): Odpusti mi,
gospod moj. V meni se porajajo že
nekaj časa čudne slutnje. Želela sem v
odporu svojem, da bi se prevarila; zdaj
ti povem! Te misli bi se bile prej le slut-
nje, ali zato ko je hišo tvojo, se ~~[illegible]~~ udejstvujejo.
Čula sem ravnokar besede, ki so potrdile zlo.

David: Kaj to bi bilo?

Mihala (~~[illegible]~~) Absalom, tvoj sin, se dviga proti
tebi in hoče biti kralj. Odkod ta strah v
mojem srcu, ki mi umila je ljubezen spet.
Odpusti, moj gospod! Morala sem, da ti to
povem.

David (ki je hipoma vstal pokonci, zbeži je stekel in dvigne Mihelo s tal.): Hvala ti Mihela za vse skrb. Vidim, da je prva žena vendarle najdražje bitje. (Jo objame in poljubi.) Sicer pa ne skrbi! Šel je v Hebron, da opravi zaobljubljeno daritev.

Mihela: A drugače mož iz ~~Z...~~ Jeruzalema z njim.

David: Pozabljeni na slavnost. — Še enkrat: hvala ti Mihela za vse skrb. — Vrniti hočem svojo ti ljubezen. (Gre proti desni.) Pokliči Benaja, naj pride takoj k meni. (Odide na desno.)

Mihela (se pokloni): Hočem moj gospod!

7. prizor

Mihela, Mefiboset, potem Ziba. ~~...~~

Mefiboset (pride po balkonu): Jezdec dirja tam po prašni cesti. Kmalu bo dospel do mestnih vrat. (Se okrene nazaj in gleda v daljavo.)

Mihela (se je med tem ~~tiho~~ zravnala in hoče oditi skozi vrata na levi, skozi katera je ravnokar stopil Ziba.)

Ziba (priklonjeno): Ravno prav, da te tukaj dobim, ozroščena gospa, (poklekne pred njo) da ne pozabim še: kraljica izpadlike!

Mihela: Proč, ti odpadlanec nagor!

Ziba (vstane): Kaj pomeni to, hči Šavlova?

Mihola: Idi, idi! Če ne, grem k kralju, da te da pometati. (Odide na levo.)

Ziba (zase): Kaj se je zgodilo? — Pometati? Ne, ne! Če ~~[illegible]~~ se ženska proti tebi zarotí, je hujša, kakor tisoč vragov. (Zgine.)

Mefiboset (pride po stopnjicah, zase): Zla slutnja me obhaja. — Odpeli so mu mrtvo mater, sedaj pa je oddirjal spet naprej. (Poklekne) Gospod, nebeški tvoj ti čuvaj hišo Davidovo, da ne zadene jo gorje povragov. (Moli tiho)

8. prizor.

Mefiboset, Mihola, Benaja.

Benaja (gre brez besede čez oder na desno skozi vrata.)

Mihola (stopi k Mefibosetu): Kaj Mefiboset? Si žalosten?

Mefiboset: Molim.

Mihola: Moliš? Baš sedaj?

Mefiboset (mirnej šepeče.): Da, sedaj!

Mihola: Zakaj moliš?

Mefiboset: Za hišo Davidovo.

Mihola: Prav imaš, Mefiboset. Le moli ~~za~~

* Vis pacem!

k Gospodu je hišo Davidovo. Tudi jaz ti, ali strah me je.

Mefibošet (začudeno.) Tudi ti bi molila za hišo Davidovo?

Mihala: Tudi.

Mefibošet: Od kedaj?

Mihala: Od danes! In tudi tebe prosim, Mefibošet, odpusti mi žalitve. Saj sva oba potomca Savlova...

Mefibošet: Potomca, da! A jaz sem Davidov, ti pa si proti njemu.

Mihala: Sedaj ~~[illegible]~~ ne več.

Mefibošet (vesel): Ali res? Kako je to?

Mihala: On, Gospod, mi je napolnil s strahom dušo in ta strah je vzbudil spet ljubezen mlado.

Mefibošet: O bodi to! Hvala ti, Mihala. Gospod naj blagoslovi tvojo pot. (Vstane in odide na levo)

Mihala: In tvojo, blagi moj Mefibošet. (Sede in misli, potem sama.) Kakor pojni hrami se mi zdijo danes ti zidovi in da dolga * zima je minila, prešlo je deževje mrzlo. Cvetje se prikazuje po zemlji, čas petja je prišel in grlic glas se sliši v deželi naši, smo-

korec pomeni zarodke smokev svojih, — in sinske srte preganjajo očeta in rujejo proti duh. ||
Vse tuge, ki je imačno kraljevala v duši se danes spremenile je v globoko mržo. — In prav zdaj, ko hiša Davidova ti grozi propast, zdaj je vzplamtelo hrepenenje silno v moji duši po tem domu, kojnu velečastnem.

9. prizor
Mihale, Josafat.

Josafat (pride od leve, zagleda Mihelo in obstoji, ze se): Kako bi vendi kraljev povedal na dostojen način.

Mihale: Kaj govoriš sam s seboj?

Josafat: Kralju moram povedati novice, ki mi jo sporočil pazgrealjiva in varuhar študiram, ka ker ti mu jo povedal, da se ne zamerim.

Mihale: Kaj mu imaš povedati?

Josafat: To je tajno!

Mihala: Kaj tajno! Pri tebi je vse tajno! Povej, kar veš. Jaz slutim, kaj prikrivaš!

Josafat: Slutiš? — Potem pa trdi! (Skrivnostno) Absalom — kraljevi sin — — —

Mihala: ~~Ti veš? Potem pa ... veš~~! Je dvignil upor proti očetu — —

Josafat: Ti veš?

Mihala: In zbral mnoge ---

Josafat: Pudi to veš!

Mihala: In misli napasti Jeruzalem ---

Josafat: Potem veš vse. Zdaj grem pa k kralju. (Odide na desno.)

10. prizor

Mihala potem Benaja

Mihala (sama): Slutnje menda že postajajo resnica, ki se bliža hiši Davidovi z vso hitrostjo. – Ves moj sen o bližnji, moji sreči se razsiplje v prah.

Benaja (pride od desne in hiti čez oder na levo.)

Mihala (ga zadrži.) Kam hitiš gospod?

Benaja: Gotovega še ni, če Josafat, ki je sedaj pri njemu, ne ve kaj več. Za vsak slučaj je ukazal, vse potrebno pripraviti za boj --

Mihala: Za boj?

Benaja: Da.

Mihala: In boj z obrambo mesta?

Benaja: Najboljše naše čete so z Absalomom in Joab ve, koliko jih zunaj je nabral ---

11. prizor

Prejšnja, Zadok

Zadok (razburjen): Kje je gospod?

Benaja: Kaj je?

Zadok: Dospel je sel z vestjo, da se je Absalom v Hebronu proglasil kraljem izraelskim in poslal ogleduhe po vsej deželi, da naznanijo s trombami ~~[illegible]~~ od gore do gore, da je izvoljen novi izraelski kralj. — Ob enem pa pove, da se Absalomova vojska bliža Jeruzalemu in hoče uničiti hišo Davidovo.

Abihela (se vrže pred Benajo): O prosim te, Benaja, ubij me, ubij dekle svojega gospoda. Tu zasadi meč. (Se zgrudi na tla.)

12. prizor

Prejšnji, Josafat

Josafat: Pridrvi od desne) Bežimo, bežimo, moj gospod.

Abihela: Ubij me, ubij me, Benaja!

Josafat: (pogleda nanjo) Kaj pa še? Sedaj ni časa za to! (Odide.)
(Čuje se oddaljen glas trombe.)

Benaja (odide na levo.)

Zadaj (na desno.)

13. prizor
Mihaela

Mihaela (sama ostane): O, še smrt ne pride, če si jo želiš. Vse, vse je pokopal trojih, o Gospod. — Te bitje pa, ki sem jo pravokar vzljubila, ne bom ostavila nikdar in tudi njen propad ne moram zreti. Naj razvaline njene me pokrijejo, ker duša moja bo že tam pri tebi moj gospod, Jehova, vzvišeni bog. (Gre na ~~[illegible]~~ in s krikom „David!" plane čez ograjo.)

Zastor.

K Joahn

17/II.

VIII.

V

1. prizor

Mefiboset, stražar, pozneje Ahitofel

Mefiboset (sedi na stopnjicah, glavo med dlanmi.)

Stražar (hodi po ~~[illegible]~~ hodniku, vse je tiho.)

/Premor/:

Ahitofel (pride od leve in hoče po stopnjicah na hodnik, opazi Mefiboseta.) Gospod s teboj Mefiboset! (Mefiboset ne odzdravi.) Gospod s teboj Mefiboset. (Še nič odgovora.) Ali ne čuješ?

Mefiboset: Čujem.

Ahitofel: Zakaj potem ne odzdraviš? (Mefiboset molči.) Zakaj? !- Govori.

Mefiboset: Čudim se, da me vprašuješ. Odzdravljam naj v imenu Gospoda – tebi?

Ahitofel: Zakaj ne? Kaj sem zakrivil proti tebi ali proti bogu izraelskemu?

Mefiboset: Zaslepljen si, ali pa hinavec. Nisi ti Ahitofel Gilonski.

Ahitofel: Pri bogu, sem!

Mefiboset: Svetovalec Davidov! ?

Ahitofel: Sedaj ne več.

Mefiboset: Seveda, tudi ti si zavrgel svojega gospoda, ker si ga zagledal v sili in si se pridružil upornikom.

Ahitofel: Kakor ti, Mefiboset.

Mefiboset: Jaz?

Ahitofel: Resnično da! Čemu ti ne bil tukaj.

Mefiboset: O, zmota! Udaril te Gospod je menda, da ne vidiš. Kako naj jaz pohabljenec težim z gospodom svojim, ker sem hrom na obeh nogah. — A tu mi vse! — Glej ne so zapustili ti palačo, le deset najmlajših svojih žensk je pustil gospodar nazaj, naj čuvajo mu dom. Ker, veči, pride čas, da se povrne sem.

Ahitofel: Povrne? Haha! Kaj si ob pamet? Absalom je tu zdaj gospodar in kmalu zakraljuje vsemu Izraelu - - -

Mefiboset: Nikdar, nikdar! Le David je maziljenec Gospodov, Absalom je upornik, ki ga prav gotovo udari roka božja, da bo občutil kazen za svoj greh pogubni.

Ahitofel: Kako upaš govoriti tu? Ko bi te slišal Absalom, ti da odbiti glavo.

Mefiboset: Bi malo zbil, če ubije mene, ker jaz sem nič. - - Ne, nisem nič; jaz sem

proklaščevec kraljev. Dejal je, kar je dejal prej: Mefiboset, ostani mi zvest hiši Davidovi! Te vekomaj spoštujem in spoštujem ga. — A ti, kako, da zdaj izdajaš kralja, ki si bil njegov svetovalec prej? —.

Ahitofel: Ko je proglasil v Hebronu Absalom kraljem vsega Izraela in ko so zadonele trombe s hriba v hrib, je prišel sel v mesto moje in me pozval, naj pridem k Absalomu. — Šel sem, in kakor prej sem služil Davidu, tako čem služiti zdaj Absalomu. Dragi moj, če stal bo svet še mnogo, mnogo tisočletij bo domovina in zgodba največkrat pač takajle. (Pokaže na prestol.)

Mefiboset: Sram te bodi! Sram me te besede!

Ahitofel: Zakaj? Nekomu služiš! Komu, to ne pride nič v poštev!

Mefiboset (je vstal): Že Mojzes je imel nadlogo s tem ljudstvom, od boga izvoljenim in čudno je, da je napisal še one plošče. (Odide na levo.)

2. prizor
Ahitofel, Hušaj, potem Absalom.

Ahitofel (sam): Bil sem svetovalec Davidov, a bil sem le meščan iz Gila. Sedaj pa sem zaupnik Absalomov in upam, da postanem prvi med dvorjani.

Absalom (pride od desne)

Ahitofel (se globoko, skoro do tal prikloni): Jehova

daj ti blagoslov, gospod!

Absalom (hiti k njemu in ga dvigne) Pozdravljeni svetovalec moj!

Ahitofel: Kakor si dobrotljiv, gospod moj.

Absalom: Ne govori tako Ahitofel. Povedal sem ti že, da mi ni več za te ponižna hlapčeplaznost. Življenje ljubim in veseli svet. Saj končno, Ahitofel, smo vsi ljudje iz istega mesa in iz krvi enake.

Ahitofel: O ne, gospod! Ti si kraljevi sin, a mi--

Absalom: Ste pa, ki pedite kralja. Glej, nisem jaz maziljenec Gospodov in nisem kronan, kakor oče moj, a vendar me je narod klical na prestol. Vzel sem meč in z njim do njega si napravil pot.

Ahitofel: Čast tvojemu junaštvu, o gospod!

Absalom: Sedaj smo tu v Jeruzalemu, v palači Davidovi, kjer sem se sprehajal deček mlad, v palači svojega očeta, ki mu jo je sezidalo izraelsko ljudstvo---

Ahitofel: Sedaj je uničen ta tiran mehkužni. Dovoli le, da zberem dvanajst tisoč mož in vstanem in hitim za njim [illegible] moč in planem nanj dokler je trudni še in slab. Vedi, če ga ubijem, pride vse ljudstvo, ki je z njim sem k tebi in bo s teboj:

Nobena sila pa več ne pretrne izraelskega prestola.

Absalom: Počakaj, da premislim. Dober je sicer tvoj nasvet, ali prav je sedaj, ~~xxx~~ pokazati Jeruzalemu, da sma tu, in sicer gospodarji v hiši Davidovi. Kaj naj storimo? Svetuj mi, modri svetovalec!

Ahitofel: Ko je oče tvoj odšel, gospod, je pustil tu v palači, da jo čuvajo, deset svojih naj mlajših žensk ~~priležnic~~. — Skliči dvor in javno si jih vseh prilasti, da bodo tvoje, kakor prej so bile Davidove. Tako bo ves Izrael slišal, da si se omrazil očetu svojemu in bodo roke vseh, ki so pri tebi, tem močnejše.

Absalom: Že oče moj je smatral svet tvoj kot besedo božjo, naj bo pri meni pravtako spet veljá. (Udari na kovinasto ploščo.)

3. prizor

Prejšnji, dvorjani, vojaki, 10 mladih žensk ~~priležnic~~, [illegible]. Služabniki s svetilkami. — (Pajna svetloba.)

Absalom (sede na prestol.)

Ahitofel (stopi poleg njega.):

Vsi (se priklonijo Absalomu): Gospod s teboj!

Absalom: Tu z vami! — Volja Gospodova mi je dala silo, da sem iztrgal žezlo ~~[illegible]~~ [illegible] in zasedel prestol svojega ~~[illegible]~~ očeta, ki ga sam ni hotel izročiti sinu, ki je pri vseh ljudstvih! Pozdrav Gospodar

ran od tega mesta!

Vsi (se globoko poklonijo) Jehova naj te blagoslovi!

Absalom: In kakor sem zasedel stol očetov, tako prevzel sem tudi postaljo njegovo. — Ve čuvárice palače te, ki vas je mlade, lepe, oče moj zaupno tu ostavil, sem k meni zdaj! Ob nogah mojih tu dete sedele, igrale mi in pesmi pele, služile mi, kot mojemu očetu ste prisoli. — Hej, kje je harfa Davidova! Prinesite jo in zaigrajte na njo! K milim zvokom zaplešite, da proslavimo ta večer svobode, zmage in veselja.

(Ženske, v kolikor ne plešejo, sedejo k Absalomovim nogam. Ena prinese harfo in igra na njo, druge plešejo. Primerna skupina. Ahitofel je šel potiho po stopnjicah navzgor in gleda v daljavo. Ko je ples končan.)

Absalom: Vsi v svoje pojdite prostore. Razgnal sem vas! Zares moj oče ni imel prav slabega okusa. — Dovolj že znano, da mi boste igrale, pele in plesale okrog postelje kraljeve, ker hočem v tem času biti jedenkrat kralj. (Objame eno žensk in odide z njo, ker druge slede.)

Vsi (se poklonijo.) Zdrav Gospodar, gospodar naš! (odhajajo na levo.)

4. prizor

Mefiboset (sam.)

Mefiboset (se je ob koncu plesa ohrabril in videl vso sceno. Služabniki so odvedli svetilke. Popolna tema je tako, da se vidi samo silhueta Mefibosetova na ~~balkonu~~ hodniku. Nebo razsvetljuje mesečina. Mefiboset pade na kolena):

Gospod odpusti mu ta greh. Saj moralo se je tako zgoditi, da se izpolnijo besede tvoje: Glej hočem obuditi nesrečo zoper tebe iz hiše tvoje in vzamem žene tvoje tebi pred očmi in jih dam bližnjemu tvojemu, da bo spal pri ženah tvojih vpričo vsega Izraela! (Se zgrudi. Izza odra se čuje harfa.) Greh Davidov je maščevan, Gospod!

Zastor.

17/ii. 25
ob 19. uri.

Kor. 24. ii. 25.

[illegible]

Po zgodbah sv. pisma letnice

1055 David v Hebronu kralj, star 30 let
1048 " kralj vseh Izraelov. " 37 "
1035 Davidov greh – – – – " 50 "
1023. Absalomov {Amnona umor} – (Oče) " 62. "
" beg
" upor
" smrt.
1015. Davidova smrt. – – – – 70 let.

V. Ljubezenska scena Amnon – Tamara; Jonadabov svet. –
Davidov obrok umre.
Poročilo o padcu Rabe.
Absalomove spletke se pričenjajo. – Ahitofel – Ziba – Mef.

VI. Pogorom v Amnonovem grobu in ... slavnosti.
Ziba denuncira Mefiboseta.
Scena Batšeba – David (nova ljubezen sprečuje Salom.)
Poročilo o umoru Amnona pri Absal. begu.

VII. Velika scena; proglašenje novega sina Salomona za nasl. (pogovor o Absalomu)
Natan.
Zapirane žene?!
Poročilo o Absalomovem uporu. –
Kraljev beg. – Mihalina smrt.

VIII. Absalom v Jeruzalemu.
Davidov greh maščevan.
Scena, kakor začetje I. slike.

z automobilam. Sedaj se pa skoraj

vsaki dan peljejo z njim na izprehod.

Včeraj smo bili z automobilam v Turjaku,

bilo je zelo lepo.

Zakaj pišeš Ti še tako zgodaj in

970.–
20.–
990.–

David 7 let - Hebronu jiné údaje 30 let stár v
33 " - Jeruzalemu = 7
40 let 37 let

1040.–
990.–
50

~~30 let~~
~~7~~ 30
Salomon 70 let
~~[illegible]~~ stár při nastou. 20.–
David stár ob Sal. pojetím. 50.– let

~~ob Salomounu pojetím~~

30.–
7.–
37.–

40 37
20.– 13
20.–

David, roz. 1040.–, v Hebronu kralj. od 1010 - 1003, v Jerus. 1003 - 970.–
Sal. " 990.– kralj. od 969 do 930.–
Absalon " 1005.–

Davidovi hes: Psalmu (50) 51
" Jeho: " 6, 31, 37, 101, 142

~~Viktorij Žurawskin~~
~~Jesenin 145~~
~~kasti Legitimary~~

Sinovi mi hüre

1. Amnon od Ahinoame } I — — — — — — provence — — — — — dingi
2. Kileab – Abigaile
3. Absalom – Maake (S. II/13 }} S. I/30 (5, 18)
4. Adonia – Hagite } mi rojeni v Hebronu. (Sam II/3 (2–5)
5. Sefatija – Abitale — je Salomon umori
6. Jtream – Egle }
7 Samma
8 Sobab
9 Natan
10 Salomon v Batsebe (dingi …/ proi mme je hogen je gub!)
11. Jbhar } rojeni v Jeruzalemu (Sam. II/5 (13–16)
12 Elisua
13 Nefeg
14 Jafija
15 Elisame
16 Eliada
17 Elifelet
~~18 Absalom~~ — — — — — (Sam II/13
19. Tamar, Absalomova sestra — — — — (" ")

I. je umori Absalom

Pričetek:

Davidova zveza z Abnerjem s predzg.: II Sam, od 1 pogl.

David → Abner ← Izboset (3 pogl.

Joab, Abišai → †

Dav. maziljen za kralja Izraela — umorjen II Sam. (4 pogl.)

[illegible]

v Hebronu 7 let in 6 mesecev (Samuel II 5 (1–5)

star 30 let

v Jeruzalemu 33 let

Kraljuje nad vsem Izraelom in Judo (Sam II/5)

Po zavzetju Jeruzalema

Betsaba (Sam. II 11 –

Davidova smrt (Kralj. I, 2 pogl 10–11 vrste)

David.

Predzgodovina : Samuel I. Pogl. 16. do Samuel II. Pogl. 1.

Postane kralj: " II. Pogl. 2.

Zavzame Jeruzalem " II " 5

Davidova ljubezen do Mihale in njegovo razmerje do nje.

Sam. I, 18. (zaročitev
„ I. 25. odvzetje
„ II 3. (13) prošnja nazaj
„ II 6 (16-23) zaničevanje in kazen.
„ II. 21 (8) sinovi Adriela ?

Uradniki: Sam. II. /8 (16-18.)
„ „ /20 (23-26)

Junaki: Sam II /23 (8-39.)

Žene:

*1. Mihala, hči Savlova - pozneje žena Faltinova. (Sam I. 25 (44.))

3. Abigaila, prej žena Nabalova } Sam I. 25 (42)

2. Ahinoama iz Jezreela } " " (43)

4. Maaka, hči Talmaja, kralja v Gesuru (Sam. II. 3 (3)

5. Hagita - - - - - - - - (" " 3 (4)

6. Abitala - - - - - - - - (" " 3 (4)

7. Egla, imenovana žena Davidova - - - (" " 3 (5)

} v Hebronu

Več priležnic in žen - - - - (" " 5 (13) v Jeruzalem

8.) Batseba, hči Eliamova, žena pri Hetejca (" " 11 -) " "

10 žen priležnic - - - - - (" " 15 (16)
" " 20 (3)

9.) Abisage Sunamljanka (sužnja) (3a Kralj. I 1 (1-4.)

* Mihala se zopet vrne k Davidu S II. 3 (13-16)
- zaničuje Davida S. II 6 (16-23)

Trobentači:
Straže:
Dvorjani:

IV.

Pogovor:

1.) Joab pride ela naznanit Urijeve smrt (Sam. II 11 € 16-27.)

3.) Natanova prilika. (Sam. II - 12 / 1-14) (Psalmi)

2.) Betsaba je za žena Davidova, pri je porodila sina. - ki umre.

1/

I./ Mefiboset in Ziba

1. David leži ob dan od žensk. [illegible] se je zbudil in gleda z balkona. [illegible] ženske se [illegible] kopije doli: odgovor: Batseba, hči Eliamova, žena Urija Hetejca.

2. b). sam: Monolog – Ljubezni in ženske (Psalmi!)

a) " in Benaja: Poreči, naj pripelje Betsabo.

3. " Betsaba – scena

II.

1. David – Betsaba (naznanje nosečnosti.)

" Urija: imena žena – a ta je lepša.

" : Benaja, naj pošlje k Joabu po Urija.

III.

1.) Urija je prišel že pred njim dan in poročal. Kralj mu je ukazal, naj gre spet k svoji ženi – a on je ostal pri stražah.

Pogovor Davida in Benaje

29.4 / 5h

2.) David – Urija (Sam II/11 (11–13)

3.) " in pisar Seraja (pismo ~~–~~ Joabu.)

7) Josafat – kníže (pro a zpelužene)
nespůsobilí

8.) David – Seraje. – Benaje

Konec